

TZENEPAL ΕΛΕΚΤΡΙΚ Ράδιο

ΓΚΡΕΚΑ

- Αυτόματος λήψης Σταθμών
- Κύκλωμα Τόν Μόνιτορ
- Καθοδική λυχνία ένδειξεως τών Σταθμών.
- Ρυθμιστής τόνου 4 θέσεων.
- Φωτεινοί ρυθμισται τόνου και έντάσεως.
- Αυτόματος ένδειξης κλίμακος.
- Αυτόματος διπλή μικρομετρική κίνησης.
- Κύκλωμα σταθεροποίησης του έτεροδύνου.
- Αυτόματος συμψηφιστής τόνου.
- Ειδική κατασκευή δέκτης διά τροπικά κλίματα.

Άγοράσατε τὸ τελειότερο πού κατασκεύασε μέχρι σήμερα ἡ ραδιοφωνική βιομηχανία.

Άγοράσατε
ένα
άνεγνωρισμένο
ραδιόφωνο

Πρόϊον
U.S.A.

Ήλαττωμένα τιμαί.
Εύκολία πληρωμής.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ
ΠΑΠΑΡΡΗΓΟΠΟΥΛΟΥ 9 ΤΗΛ. 29-878

ΓΡΑΦΕΙΑ; ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ 43, Β' ΟΡΟΦΟΣ, ΑΡΙΘ. 6-12, - ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ 55-211

Τιμή φύλλου Δραχμ. 5.— == Ἔτος Α' ἀρ. 5 == Ἀθῆναι 11 Μαρτίου 1939

ΤΟΥ Κ. ΧΡΗΣΤΟΥ ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΥ

κόποιον μονότοιχο τον τό σθε-
ρο τους για να οικοδομήσουν
τα αναγκαία για τη ζωή, κι'
αυτές, μοιρὴ ἡστια μὴν, μαζε-
τήκανε βασιστικά στὴν πιὸ ζέ-
στη γωνία τοῦ σπιτιοῦ κι' ἄλ-
λες τὸ ρίεσαν σὲ κανένα ψιλό
καί φλωρο κουνακάνκι γιὰ
νὰ σκοτώσουν τὴν πλητὴ τῶν
χειμωνιστικῶν ὥρων, ἄλλες ἄ-
πογοδοῦσαν μὲ τὸ κοιτοπα-
νῆσαι σὺν ὅποιον κἀκεῖ κα-
τοῦργε, ἀποκύναν, τὴν ὡ-
πωσθήσαν ἐπιτήρημα διανο-
γῆς τῆς γειτόνιασας ἡ τῆς ὡ-
λενάσας τους μὲ καμμία τοιμ-
πιά σταφίδας καὶ μὲ μὸς κο-
ρυδαί, κι' ἄλλες, ἐπὶ τῇ εὐ-
καιρίᾳ, ἀποτελειώσαν — καί-
ρὸς ἦσαν πιά — μὲ σπασμο-
δικὲς βελονίς τὸ μοσλίφρακ
ποῦ προέκειτο νὰ κομίσῃ τὸν
καναπέ τοῦ σαλονιοῦ, γιὰ νὰ
διατηρήσουν ἀέκλειστο τὴν ῥή-
την τῆς καλῆς τοικοκυρίας.

Κι' ἔξω καμμία... Καμμία,
τοῦλάχιστον, ἐπὶ τῆς μεγαλο-
πρεπείας καὶ βορστικῆς ἐκείνης
κυρίως καὶ δεσποινίδας ποῦ συ-
νήθως περιφύον τὴν ἀγένο-
ν ἡγοῖται ποὺ τυλιγμένες μέ-
σα στὶς γυνὲς τὸ γεμίαν, μέ-
σα στὸς ταφτάδες καὶ τὰ ἐμ-
πριμὲ τὸ καλοκαίρι. Ὁ γυναι-
κὲς ποῦχουν δεμένω τὸ γά-
δαρὸ τους εἶχανε καλὴ ἐντε-
λὼς, σὰ ν' ἀνοίγει ἡ γῆ καὶ τὰ
πλάτανα τὰ ἄνθη τὰ ἄνθη καὶ
λαφροῦσαν ἦσαν οἱ σουκα-
ρίδες, οἱ ἄτυχες, αὐτὲς ποῦ
ρίχνοντες τὰ ζάρια στὸ παλιν-
ταχισμὸ ποῦ λέγεσται ζωὴ, ῥέ-
σαν ντόρτια. Καμμία γλωμῇ

ποστρίβω... Καμιά ἀσυν-
λόγητη καπέλλω... Καμιά
κουρασμένη δακτυλοφόρος...
Καμιά διδιόρθωτη ἀλήθεια...
Κ' οἱ ἄντρες ;... ὦ, θεέ
μου, τὴ σπαρτακίτη τραγου-
δοῦ... Πιστοῦστέροισιν ἐπι-
θε ἄλλη φορά, μουσικέμονι μέ-
χρι τὴς ἀμασάλας, λαοπρόμη-
τοι μέχρι τὰ γόνυτα, τρέχον-
σιν καταραμένοι ἀπὸ τὸ πρῶ-
τον τοῦ βράδυ καθ' ὅλη τὴν
καρτερικὴν ἀντοχήν τῶν ἐντιν-
τοῦ ὀκταμήνου, καὶ κανόνων χί-
λους ἐλγυμῶς, ὀπλογοισμῶς
καὶ κομπίνες, προσπαθοῦσαν
νὰ ἐξοκονομήσουν τὸν ἀπα-
ράσιτον ἀνθρώπου, τὰ ἀνυπὲρ-
ρώστου τοῦ ποδῶν, τὸν ἀνυ-
πὲρ τῶν ὀφθαλμῶν, τὸν ἀνυ-
πὲρ τῆς ἀσπιδόφυλλοις τῆς κυ-
ρίας,

Καὶ τὸ χειρότερο καὶ τὸ ἀπογοητευτικώτερο εἶνε πού ὁπιοι τους, γυρίζοντας σ' ἀπελπιστικά κί' ἀπερίγραπτα χάγια στὰ σπίτια τους καὶ βλέποντας τίς γυναῖκες τους μαζεμένες στὶς ζεστές γωνιές τους ἔμεναν πολὺ ἐνθουσιασμένοι.

—Καλὰ ἔκανες καὶ δὲν βγῆ-
κες σήμερα !... Εἶνε ἕνας πα-
ληόκαιρος ἔξω !...

Ἄμ τέτοιοι εἶνε, τέτοια πα-
θαίνουνε... Μωρὲ ἀρπάχτε τὰ
ἀπ' τὰ μαλλιά μὲ τὴν πρώτην
κακοκαιρίαν καὶ βγάλτε τες μὲ
τὸ ζόρι ἔξω, μὴ δώσῃ ὁ Θεὸς
κι' ἀρπάξουνε καμμιὰ ὁμαδική
ποῦντα καὶ ἡσυχάσουμε...

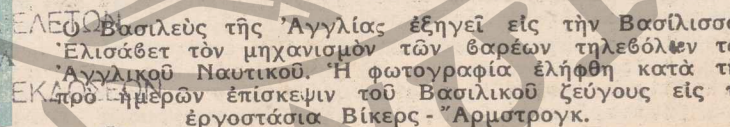
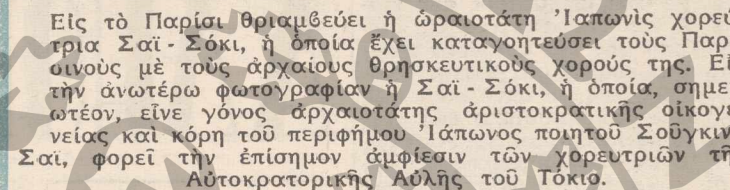
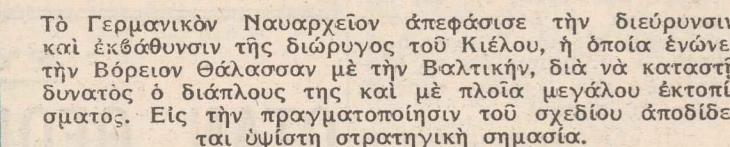
ΧΡ. ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΝΕΑ ΕΠΟΧΗ

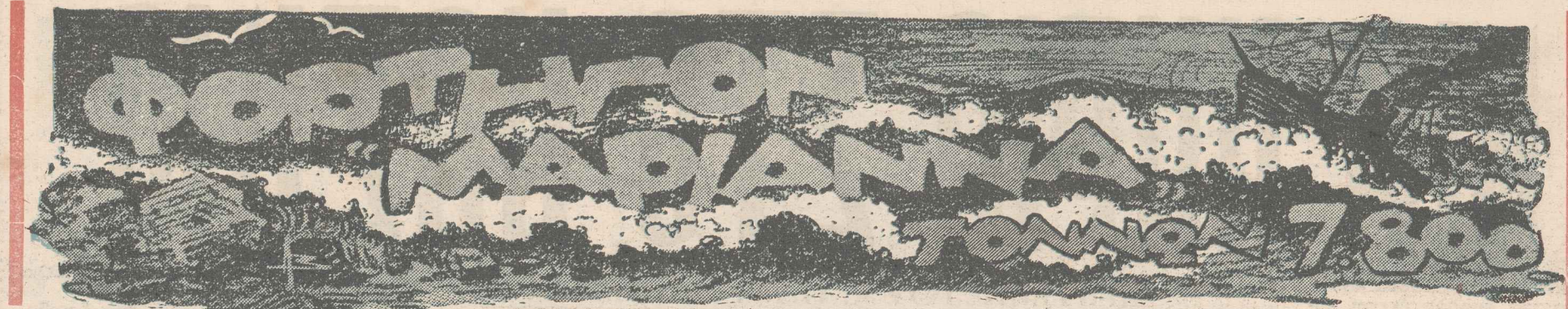
Το αθηναϊκό κλίμα έχει αν-
ταρρέψει τις καθιερωμένες αν-
τιλήψεις περί των έργων του
επίστολου. Κάθε χρόνο περνούν
έξοχοι ποιητές, κατ' κυριολε-
ξίαν το Δεκέμβριο, τον Ια-
νουάριο και το Φεβρουάριο -
τους μήνες του χειμάρου δι-
λοδῆ - και, μολὺς φθάσουν
στο Μάρτιο, ἀγγίζουν ὅλα τα
καθιερωμένα δεινὰ της θα-
ρυχειωνίας : Κρόδο, παγωνιά,
βροχή, γιάνι, τουρτούρισμα, ξε-
ψάγισμα. "Άλλοτε, αὐτὸ το
μήνα, τα κορίτσια ἐβάζαν
«μάρτι» στὸ δάτυλό τους, γιὰ
νὰ μὴ τὰ μαυρίσῃ ὁ ἥλιος.
Τώρα παίρνουν τὰ παγοπέδι-
λα καὶ τὰ τραβᾶνε γιὰ σκί στην
Πάρνηθα.

«Έτσι και ο έφετεινός Μάρτης μάς ήρθαν συνοδευόμενος με χιόνια. Πιθανόν να έχουμε μιά-δυο λιακάδες εν τώ μεταξύ, αλλά δεν πρέπει να μάς παραπλανήσουν. Γι' αυτό, ως σπένδυση να ετοιμάσουμε τα πιό γοντρά μας παλτά, για να υποδεχθούμε τον 'Απρίλιο και το Μάη...

Στην Ἀμερική, ὅπως μᾶς πληροφορεῖ ἡ στατιστική, ὑπάρχουν 35 ἑκατομμύρια ραδιό-

[illegible][illegible]

(Τὸ τέλος στὴ σελίδα 23)

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥ-

ΜΕΝΩΝ : Ήνθ' το φουτηγὸν «Μαρινάρας» διασχίζει τὸν κόλπο τοῦ Ἀντιν, ἔσπειρε μιά φοβερὴ τροφή, πού παύει καὶ πολλὲς ὄψεις... Ὁ καπετάνιος τοῦ φουτηγοῦ Μηνῆς Σάκας, περνώντας ἐξ' αὐτῆς τῆς κακίαν τοῦ δευτέρου Νίκου Τζαφέρη, βλέπει μιά βαλίτσα ἀνοιχτή, καὶ δῖπλε ἦς, μοῖς μὲ τὰ σκοτεινὰ πράγματα, καὶ μιά γυναικίαν φωτογραφία. Ἡ φωτογραφία αὐτὴ ἀνέκει τῆς γυναικίαν τοῦ καπετάνιου, τὴν Ἀλγούλα, πού ταξιδεύει στὸ ἴδιο καράβι μαζί του. Τυφλωμένος ἀπὸ τὸ θυμὸ τοῦ, ὁ καπετάνιος δοῖται στὴν πόρτῃ, βάζει τὸ δεύτερο καὶ πορτοβέλι. Ἐξείνος ὅμως ἀρτίζει τὸ ἀπαισίομένο χέρι τοῦ καπετάνιου, ἔφευγε τὴν σφαίρα, αἱ δὲ ἄντρες ἐρχομαὶ στὰ χέρια, τὸ κεφάλι τοῦ Μηνῆ γυρνᾷ κίονα δυνάτ' αὐτὸ καπετάνιος λιποθυμᾷ. Ὁ δεύτερος τὸν σέβει μέσα στὸ καλιντήριον, καὶ ἐκεῖ ὁ καπετάνιος-Μηνῆς συνέχεται σὲ λίγο μὲς' στὰ χέρια τῆς γυναικίαν του. Λέν τῆς λέει τίποτα, μὰ τὴν ψυχὴ τοῦ τὴν διαγώνει ἡ ζήλεια. Ἡ φουτοῦνα σιγά-σιγά στοματίζει. Ὁ Μηνῆς ὅμως πῆφει σ' ἓνα βαθὺ λήθαργον. Ἐξ αἰτίας ἐνὸς ἐργασιοῦ ἀνταρτοῦ πού τὸν ὄρμηκε γὰρ δὴν αὐτὸς βαρεῖα στὸ κορβόττι. Ὅταν συνέχεται ἐναβρίσκου δῖπλε τοῦ τῆς γυναικίαν του, πού τὸν κυττάζει μ' ἀγωνία στὰ μάτια. Ὁ Μηνῆς ἐναβρίσκου δῖπλε τὰ περσινά, καὶ τὴν διώγει ἀπὸ κοντὰ τοῦ βάνισαν. Ἐκείνη, νοιώοντας πὺς ἔχει μὴ καινούργια καὶ τῆς ἀρρώστιας του, φέρει καὶ ἐναβρίσκου μὲ μὲ τὸν γατῶ τοῦ καραβιοῦ. Αὐτὸς πάλιν τὸ σπυγνὸ τοῦ ἀρρώστου, καὶ ὁ Μηνῆς μὲ πείσμα τοῦ λέει πὺς δὲν ἔχει τίποτα.

— Ἐξείρε τί πὰ νὰ πῇ ἐναβρίσκου πούτ' αὐτὸς; Ἐκείνη ὁ γατῶς, εὐτυχῶς αὐτὴ ἡ φουτοῦνα εἶχε σταματήσει καὶ μποροῦσε ὅλοι νὰ κατὰξινου σένα.

— Καλύτερα νὰ μὴ μὲ κυττάγαι. ... ἀποκρίθηκε ὁ Μηνῆς μὲ πείσμα.

5ον (τελευταῖον)

—Καὶ τότε, τί καπετάνιο θα-
γουμε μεις;... εἶπε. Κ' ἡ γυ-
ναϊκούλα σου ἡ καυμένη; ...
Δὲν τὴ συλλογιέσαι αὐτὴ; ...
Μηχανικά, ὁ Μηνῆς γύρισε
καὶ κυττάει τὴν Ἀλγούλα,
ποχε κορφώσει ἀπάνω τοῦ τὰ
μάτια τῆς, πλημμυρισμένα στὰ
δάκρυα. Κι' ἀπότομα ὕστερα,
ὁ καπετάνιος ἐκείσε τὰ δικά
τοῦ μάτια. Ἐνῶς σούβλερος
πόνος τοῦ ὤργωσε τὸ στήθος.
Ἡ πληγὴ τῆς καρδίαν τοῦ εἶχε
ἐξαναστήσει, καὶ μάτνανε...

Καὶ τὸ ταξίδι συνεχίστηκε,
ἀργά, ἡσυχά, ἀνάμεσα στὴ γα-
λάζια ἀγκυλιά τοῦ Ἰνδικοῦ,
ποῦ, σὰ νὰ κυττάσει νὰ ἐπα-
νορθώσῃ τὴν κακία του, τὴν ἔλε-
γχε τὴν «Μαρινάρα» σ' ἓνα
ἀπαλῶτατο ὕψος βελούδου. Ὁ
καπετάνιος-Μηνῆς συνεχότανε
σιγά-σιγά ἀπὸ τὴν ἀρρώστειαν
τοῦ, ἐσπλωμένους πότε στὴν
κουκέτα τοῦ καὶ ἀσπίνοντας τὸ
βλέμμα τοῦ νὰ πληνθῇ στὴν
ἐπέραντῃ ἔκτασι τῆς ἀρτίδι-
της θαλάσσης, καὶ πότε σὲ
μιάν ἀναστασιαστικὴν σὲς ἄ-
λόγκ, τοποθετημένη σ' ἓνα ἄ-
πάνεμο μέρος τοῦ καταστρώ-
ματος. Καὶ πάντα ἡ Ἀλγούλα
θρηνότανε δῖπλε του, κυττά-
ζοντας τὸν στὰ μάτια, καὶ προ-
σπαθώντας νὰ μαντέψῃ καὶ τὴν
πὺ μικρὴ τοῦ ἐπιθυμία. Ὁ κα-
πετάνιος ὅμως ποτὲ δὲν τῆς
μίλησε. Τὸ στόμα του ἔμενε
κλειστό, καὶ σ' ὅλες τῆς χαροῦ-

μενες φλυαρίες τῆς δικῆς τῆς
ἀπαντοῦσε μὲ μιάν ἐπιμονὴν
σιγῇ.

— Ἐνα ὁράδου, ἡ θερμοκρασία
ἦταν σχεδὸν καλοκαιρινή, καὶ
μιά τεράστια σελήνη σπατα-
λοῦσε τ' ἀσμήματα τῆς στὴ θά-
λασσα, μακρὰ, ὥπου ἔφτανε
τὸ μάτι. Ὁ Μηνῆς ἦταν καθι-
σμένος στὴν πολυθρόνα τοῦ, κ'
ἡ Ἀλγούλα, πεσμένη σ' ἓνα
σκαμνίον κοντὰ στὰ πόδια τοῦ,
τοῦ κρατοῦσε τρυφερά τὸ χέρι.
Ἐξαιρηκὰ, ὁ καπετάνιος ἐνοῖωσε
ἓνα ῥίγος νὰ τοῦ παραύξῃ τὸ
κορμί. Ἡ γυναικίαν τοῦ τὸ κα-
τάλαβε, καὶ τοῦσφιξε περισσό-
τερο τὸ χέρι' ἐκείνη ὅμως τὸ
τράβηξε ἡσυχὰ μὰ ἀποφασισ-
τικά.

—Τί ἔχεις, Μηνῆ; τὸν ἐρώ-
τησε ἐκείνη.

Αὐτὸς δὲν τῆς ἀποκρίθηκε,
ὅπως πάντα. Ἡ Ἀλγούλα κόλ-
ησε ἀπάνω του, παρακλητικῇ,
χαδιάρᾳ, γε-
μάτη ἐρωτὰ
καὶ ἰκεσία.

—Μηνῆ μου,
καὶ σὲ θα-
σανίζει... ἔ-
πέμεινε. Πέσ'
μου... Τί εἶν'
αὐτὸ; ...

Τὰ μάτια
τοῦ καπετά-
νιου σηληθῆ-
κανε στὰ δικά
τῆς.

—Δὲν τὸ ξέ-
ρεις; τῆς εἶπε
μὲ μιά φωνὴ
ποῦ ἔμοιαζε
σὰ νὰ ρχότανε
ἀπὸ μακριὰ.

—Στ' ὀρκί-
ζουμαι στὴν ἀ-
γάπην σου πὺς
δὲν ἔξερω τί-
ποτα... Πές
μου...

Ἀπότομα ὁ
ἄντρας τῆς ἔ-
σφιξε δυνάτ'
τὸ χέρι:

—Τί ἔχεις μὲ
τὸ Τζαφέρη;...
τὴ ρώτησε μὲ
σκληρὰ φωνή.
—Εκείνη δὲν
παρῶχ τὴ κ'ε,
λές καὶ τὸ πε-
ρίμενε.

—Τί ἰδέα εἶ-
ναι αὐτὴ πού
σοῦ περνάει,
Μηνῆ μου; ...
—Τί σὲ δέ-
νει μὲ τὸ Τζα-
φέρη; ... Πές
μου...

—Μὰ, τὸ ξέ-
ρεις;... Συνο-
πίτης μου εἶ-
νε, ὅπως καὶ
συνοπίτης δι-
κός σου, τὸν
ἔξερω ἀπὸ μικρὸ παιδί, καὶ
συνήθισα, χρόνια τώρα, νὰ τὸν
βλέπω σὰν ἓναν τίμιον ἄνθρω-
πο, ἴσιο καὶ καλὸν...

—Κι' αὐτὸς ὁ ἴσιος, ὁ καλός,
ὁ τίμιος ἄνθρωπος, πὺς τὰ ἐξέ-
χασε ὅλα τοῦ τὰ προτερήματα
καὶ σήκωσε τὰ μάτια του στὴ
γυναικίαν ἐνὸς ἄλλου ἀντ-
ρας, ἐνὸς ἀντ-
ρας, πού εἶνε καὶ συνά-
δελφός τοῦ στὰ ταξίδια, καὶ
συνοπίτης τοῦ, καὶ τίμιος ἄν-
θρωπος, καλός, κ' ἴσιος κ' αὐ-
τός, ἀνδρείος ν' ἀνέχῃ τὴν ντρο-
πὴν στὸ κορβέτο τοῦ χωρὶς νὰ
κοκκινίσῃ;...

Ἐνα κύμα καὶ μὰς ἔρριξε καὶ
τοὺς δύο πάνω στὸ κατάρτι καὶ
μοῦ ἀνοίξε τὸ δικό μου τὸ κε-
φάλι... καὶ γλῶττωσε ὁ ἄνθρωπος...
Ἀπ' τὴ νύκτα κείνη δὲν τὸν
ἐξανάμνησκα μὲ καὶ οὐτε
θέλω νὰ τὸν δῶ... Γιατί, ὅταν
δὰ τὸν δῶ, θα πρέπει νάμαι ἱ-
κανὸς καὶ νὰ τὸν σκοτώσω...
Μὰ σὲ λίγο, ἴσως ἀπὸ αἰδία,
θαμα πάλιν καλὰ γινὰ νὰ ἐξα-
νεύω στὴν τιμωρία σου... Καὶ τό-
τε, ἀλλοίμονό του...

—Ὅλ' αὐτὰ ὁ δυνάτ' ἐκεί-
νος ἀντ-
ρας, τότε μὲ μιάν ἀνά-
σα, καὶ τὰ λόνια θγάναν ἀπ'
τὸ στόμα τοῦ σὰ σφυρίγματα.
Ἡ γυναικίαν τοῦ τὸν ἄκουε σι-
ωπηλὰ καὶ φοβισμένη. Στὸ τέ-
λος, τοῦ χάιδεψε τὰ μαλλιά:

—Παιδιάστικα καμώματα,
δλ' αὐτὰ ...
Μὲ τὸ Νίκο,
εἶναι ζήτημα
ἀν πῆγαμε
παὶδιὰ δυο
—τρὲς περσι-
τοὺς στὸ νη-
σί... Εἶναι ζή-
τημα ἀν μοῦ-
χει πιάσει δυο
—τρὲς φορὲς
τὸ χέρι, καὶ δὲ
μ' ἔχει φιλήσει
ποτέ... Ἐξείρε
τὸ χαρακτήρα
μου, καὶ ἔξ-
ρεις καὶ τὸ δι-
κό του... Κι'
αὐτὰ ποῦ σοῦ
λέω, γίνονε ἐ-
δὼ καὶ χρόνια.

Ἀπὸ τότε ὁ Νί-
κος, καὶ γένηκε
ἀπ' τὸ νησί, ὀκ-
τάκι στὴ θά-
λασσα, κ' ἐγι-
νε γιὰ μένα
ἀνάμνησι ...
—Ὅπου ἐπαί-
νε νάμαι κ' ἀνά-
μνησι κάν...
Μονάχα πρὶν
φύγῃ, μοῦ ζή-
τησε νὰ τοῦ
δώσω μιά φω-
τογραφία μου.
Κι' ἐγώ, πού
δὲν τοῦχα δώ-
σει τίποτα ὡς
ἐκείνη τὴ στιγ-
μῇ, τοῦ χάρι-
σα τὴν εἰκόνα
μου μὲ μιάν
ἐπιπόλαια ἀ-
φιέρωσι ρω-
μαντικὸν κο-
ριτσιό... Κ' ἔ-
σπερα, ὁ Νί-
κος ἔφυγε, κ'
ἦρθε ἐνὸς νὰ
μὲ πάρῃ καὶ
νὰ κάνῃ δική

σου τὴν ψυχὴ μου, μαζὺ μὲ τὸν
κορμὶ μου... Τὸ Νίκο, δὲν τὸν
εἶδα παρὰ ἐδῶ μονάχα, ἀπά-
νω στὴ «Μαρινάρα»... Καὶ δὲν
ἦταν γιὰ μένα αὐτό, τὸ ξανα-
ζωντανεῖα τοῦ ἀνθρώπου παι-
διαρίσματος τοῦ παλαιοῦ και-
ροῦ, ὅπως μπορεῖ νὰ νομίσῃς...

Τὸ Νίκο δὲν τὸν ἔβλεπε πιά,
παρὰ σὰν ὑποπλοίαρχο τῆς
«Μαρινάρας»... Νά, δὲ σοῦ κρυ-
ψα τίποτα τὰ ξέρεις ὅλα... Καὶ
τώρα, δικάσε με...

—Ὁ Μηνῆς τὴν ἄκουε σιω-
πηλός, π' ἐνοιόθε στὸν τόνο
τῆς τὸν παλμὸ τῆς εὐκρινείας.
—Απὸ πάνω, ἐξακολουθοῦσε
τὸ τεράστιο φεγγάρι νὰ σπα-
τάλη τ' ἀσμήματα τοῦ σταν ὠκε-
ανό. Ἐκείνη τὴν ὥρα, φάνηκε
νὰ ζυγώνῃ ὁ Παντελῆς ὁ λο-
στρόμος. Ὁ Μηνῆς γύρισε ἀ-
πότομα:

—Πόσο πρέπει νὰ μὲ συγχαί-
νεσαι καμμένη μου Μηνῆ...
—Δὲν ἔχω μίση παρὰ μονά-
χα γι' αὐτόν... μούγκρισε ὁ κα-
πετάνιος. Ἡ γυναικίαν εἶν' ἀδύ-
ναμα πλάσματος, οἱ ἄντρες τῆς
τυλφούνε κ' οἱ ἄντρες φταῖνε...
Παρακλητικῇ τῇ Ἀλγούλα
ἔνωσε τὰ χέρια τῆς:

—Μὴν τὸν ἐβλεπα πιά,
Δὲν εἶν' ἔτσι πάντα...
—Ἀγρίος ὁ καπετάνιος πε-
τάχτηκε ὁρῶς:

—Ὅστε, τὸν ὑπερασπίζεσαι;
—Ἦρεμα, ἐκείνη, τοῦσφιξε τὸ
χέρι καὶ τὸν ἀνάγκασε νὰ ἐα-
νεκάτῃ.

—Ἀκουσέ με, κ' ὕστερα μὲ
καταδικάζεις. Θὰ στὰ πὺ ὅλα
καὶ δὲ θὰ σοῦ κρύψω τίποτα...
Μὲ τὸ Νίκο μ' ἔδενε ἓνα παλιν
παιδιάστικο εἰδύλλιον...

—Ἀ, ὥστε τ' ἀμολογεῖς! ...
—Γιατί νὰ μὴν τ' ἀμολογῇ
σω; ... Ἦταν κατὰ τόσο παι-
δικό, τόσο ἀγνόν, τόσο ἀπιστο-
πὺ δὲν κατάφερε νὰ λερῶσῃ
τὴν ψυχὴ μου, καὶ πολὺ περισ-

—Τί εἶναι, Παντελῆ; τὸν ἐ-
ρώτησε.

—Ὁ λοστρόμος στάθηκε δυ-
τακτικός:

—Νά... ἔχω κάτι νὰ σοῦ
δώσω, καπετάνιε...

—Δί; Δόστο ...
—Εἶναι ἀπ' τὸ δεύτερο...
—Ὁ Μηνῆς ἄρπαξε ἓνα κομ-
ματάκι χαρτί πού βαστοῦσε
στὰ χέρια τοῦ ὁ λοστρόμος. Τὸ
ἐξεδίπλωσε, καὶ προσάθησε νὰ
τὸ διαβάσῃ κάτω ἀπ' τὸ φῶς
τῆς σελήνης.

—Δὲ βλέπω... μουρμούρισε...
—Ὁ Παντελῆς ζύγωσε ἓνα ἡ-
λεκτρικὸ φαναράκι ἀναμμένο.
Κι' ὁ Μηνῆς διάβασε:

«Ἐνα ἀγνὸν δνεῖρό μου, κιν-
δυνεύει νὰ χαλάσῃ γιὰ πάντα
τὴ ζωὴ τῆς ἀγαπημένης μου,
ποῦ ὀρκίζομαι μπροστὰ στὸ
Θεὸ καὶ μπροστὰ στοὺς ἀν-
θρώπους, πὺς δὲ φταίει τίπο-
τα. Ἐτσι ποῦρθεαν τὰ πρά-
ματα, καλύτερα νὰ λείψω ἐγώ,
γιὰ νάμαι εὐτυχισμένη ἐκείνη.
» Πάνω στὸ φορτηγὸ «Μαρι-
άνα».

Νίκος Τζαφέρης
Τὴν ἴδια στιγμῇ, ἀκούστηκε
ἓνας παφλασμός ἀπ' τῆς δεξιᾶς
μεριάς. Κι' ὁ μίσητος ὕστερα, κ'
φωνὴ τοῦ σκοποῦ τῆς τετραώ-
ριας:

—Ἀνθρώπος στὴ θάλασσα! ...
—Ὁ Μηνῆς, ὡρμήσανε στὴ δεξιᾶ
κουπαστῇ. Κάτω ἀπ' τῆς ἀκτί-
νες τοῦ φεγγαριοῦ, κατὰ μού-
ριζε ἀνέμεσα στὰ κύματα, σὰν
ἀνθρώπινο κεφάλι. Βάρκες δὲν
εἶχανε νὰ κατεδάσσουν. Πετὰ-
ζαν σπασίδια. Ἡ «Μαρινάνα»
ἔκανε «κράτει», μὲ τὸ μαῖορο
σημαδᾶκι δὲν ἐναφάνηκε
πιά...

—Ἀπ' τῆς δεξιᾶς κουπαστῇ, ὁ
καπετάνιος ἔκανε σιωπηλός τὸ
σταυρὸ τοῦ. Κι' ἄργα, κύλισε
ἀπ' τὰ μάτια του ἓνα δάκρυ,
μαζὺ μ' ἓνα δάκρυ τῆς Ἀλγού-
λας, καὶ στάξανε μαζὺ στὸ ἀ-
τέραντο νερὸ. Δυὸ μικρὲς-μικ-
ρὲς σταγόνες στὸν ὠκεανόν...

Τ Ε Λ Ο Σ

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

(Ἀπὸ τοῦ προσηχοῦς
φύλλου ὁ κ. Χρ. Κ. Χαι-
ροπούλου δὲ συνεχί-
σῃ τὴν συνεργασίαν τ-
του δημοσιεύων μιά νέα
σειρὰ αἰσθηματικῶν
διαλόγων)

—Πόσο πρέπει νὰ μὲ συγχαί-
νεσαι καμμένη μου Μηνῆ...
—Δὲν ἔχω μίση παρὰ μονά-
χα γι' αὐτόν... μούγκρισε ὁ κα-
πετάνιος. Ἡ γυναικίαν εἶν' ἀδύ-
ναμα πλάσματος, οἱ ἄντρες τῆς
τυλφούνε κ' οἱ ἄντρες φταῖνε...
Παρακλητικῇ τῇ Ἀλγούλα
ἔνωσε τὰ χέρια τῆς:

—Μὴν τὸν ἐβλεπα πιά,
Δὲν εἶν' ἔτσι πάντα...
—Ἀγρίος ὁ καπετάνιος πε-
τάχτηκε ὁρῶς:

—Ὅστε, τὸν ὑπερασπίζεσαι;
—Ἦρεμα, ἐκείνη, τοῦσφιξε τὸ
χέρι καὶ τὸν ἀνάγκασε νὰ ἐα-
νεκάτῃ.

—Ἀκουσέ με, κ' ὕστερα μὲ
καταδικάζεις. Θὰ στὰ πὺ ὅλα
καὶ δὲ θὰ σοῦ κρύψω τίποτα...
Μὲ τὸ Νίκο μ' ἔδενε ἓνα παλιν
παιδιάστικο εἰδύλλιον...

—Ἀ, ὥστε τ' ἀμολογεῖς! ...
—Γιατί νὰ μὴν τ' ἀμολογῇ
σω; ... Ἦταν κατὰ τόσο παι-
δικό, τόσο ἀγνόν, τόσο ἀπιστο-
πὺ δὲν κατάφερε νὰ λερῶσῃ
τὴν ψυχὴ μου, καὶ πολὺ περισ-

—Πόσο πρέπει νὰ μὲ συγχαί-
νεσαι καμμένη μου Μηνῆ...
—Δὲν ἔχω μίση παρὰ μονά-
χα γι' αὐτόν... μούγκρισε ὁ κα-
πετάνιος. Ἡ γυναικίαν εἶν' ἀδύ-
ναμα πλάσματος, οἱ ἄντρες τῆς
τυλφούνε κ' οἱ ἄντρες φταῖνε...
Παρακλητικῇ τῇ Ἀλγούλα
ἔνωσε τὰ χέρια τῆς:

—Μὴν τὸν ἐβλεπα πιά,
Δὲν εἶν' ἔτσι πάντα...
—Ἀγρίος ὁ καπετάνιος πε-
τάχτηκε ὁρῶς:

—Ὅστε, τὸν ὑπερασπίζεσαι;
—Ἦρεμα, ἐκείνη, τοῦσφιξε τὸ
χέρι καὶ τὸν ἀνάγκασε νὰ ἐα-
νεκάτῃ.

—Ἀκουσέ με, κ' ὕστερα μὲ
καταδικάζεις. Θὰ στὰ πὺ ὅλα
καὶ δὲ θὰ σοῦ κρύψω τίποτα...
Μὲ τὸ Νίκο μ' ἔδενε ἓνα παλιν
παιδιάστικο εἰδύλλιον...

—Ἀ, ὥστε τ' ἀμολογεῖς! ...
—Γιατί νὰ μὴν τ' ἀμολογῇ
σω; ... Ἦταν κατὰ τόσο παι-
δικό, τόσο ἀγνόν, τόσο ἀπιστο-
πὺ δὲν κατάφερε νὰ λερῶσῃ
τὴν ψυχὴ μου, καὶ πολὺ περισ-

—Πόσο πρέπει νὰ μὲ συγχαί-
νεσαι καμμένη μου Μηνῆ...
—Δὲν ἔχω μίση παρὰ μονά-
χα γι' αὐτόν... μούγκρισε ὁ κα-
πετάνιος. Ἡ γυναικίαν εἶν' ἀδύ-
ναμα πλάσματος, οἱ ἄντρες τῆς
τυλφούνε κ' οἱ ἄντρες φταῖνε...
Παρακλητικῇ τῇ Ἀλγούλα
ἔνωσε τὰ χέρια τῆς:

—Μὴν τὸν ἐβλεπα πιά,
Δὲν εἶν' ἔτσι πάντα...
—Ἀγρίος ὁ καπετάνιος πε-
τάχτηκε ὁρῶς:

—Ὅστε, τὸν ὑπερασπίζεσαι;
—Ἦρεμα, ἐκείνη, τοῦσφιξε τὸ
χέρι καὶ τὸν ἀνάγκασε νὰ ἐα-
νεκάτῃ.

—Ἀκουσέ με, κ' ὕστερα μὲ
καταδικάζεις. Θὰ στὰ πὺ ὅλα
καὶ δὲ θὰ σοῦ κρύψω τίποτα...
Μὲ τὸ Νίκο μ' ἔδενε ἓνα παλιν
παιδιάστικο εἰδύλλιον...

—Ἀ, ὥστε τ' ἀμολογεῖς! ...
—Γιατί νὰ μὴν τ' ἀμολογῇ
σω; ... Ἦταν κατὰ τόσο παι-
δικό, τόσο ἀγνόν, τόσο ἀπιστο-
πὺ δὲν κατάφερε νὰ λερῶσῃ
τὴν ψυχὴ μου, καὶ πολὺ περισ-

—Πόσο πρέπει νὰ μὲ συγχαί-
νεσαι καμμένη μου Μηνῆ...
—Δὲν ἔχω μίση παρὰ μονά-
χα γι' αὐτόν... μούγκρισε ὁ κα-
πετάνιος. Ἡ γυναικίαν εἶν' ἀδύ-
ναμα πλάσματος, οἱ ἄντρες τῆς
τυλφούνε κ' οἱ ἄντρες φταῖνε...
Παρακλητικῇ τῇ Ἀλγούλα
ἔνωσε τὰ χέρια τῆς:

—Μὴν τὸν ἐβλεπα πιά,
Δὲν εἶν' ἔτσι πάντα...
—Ἀγρίος ὁ καπετάνιος πε-
τάχτηκε ὁρῶς:

—Ὅστε, τὸν ὑπερασπίζεσαι;
—Ἦρεμα, ἐκείνη, τοῦσφιξε τὸ
χέρι καὶ τὸν ἀνάγκασε νὰ ἐα-
νεκάτῃ.

—Ἀκουσέ με, κ' ὕστερα μὲ
καταδικάζεις. Θὰ στὰ πὺ ὅλα
καὶ δὲ θὰ σοῦ κρύψω τίποτα...
Μὲ τὸ Νίκο μ' ἔδενε ἓνα παλιν
παιδιάστικο εἰδύλλιον...

—Ἀ, ὥστε τ' ἀμολογεῖς! ...
—Γιατί νὰ μὴν τ' ἀμολογῇ
σω; ... Ἦταν κατὰ τόσο παι-
δικό, τόσο ἀγνόν, τόσο ἀπιστο-
πὺ δὲν κατάφερε νὰ λερῶσῃ
τὴν ψυχὴ μου, καὶ πολὺ περισ-

—Πόσο πρέπει νὰ μὲ συγχαί-
νεσαι καμμένη μου Μηνῆ...
—Δὲν ἔχω μίση παρὰ μονά-
χα γι' αὐτόν... μούγκρισε ὁ κα-
πετάνιος. Ἡ γυναικίαν εἶν' ἀδύ-
ναμα πλάσματος, οἱ ἄντρες τῆς
τυλφούνε κ' οἱ ἄντρες φταῖνε...
Παρακλητικῇ τῇ Ἀλγούλα
ἔνωσε τὰ χέρια τῆς:

—Μὴν τὸν ἐβλεπα πιά,
Δὲν εἶν' ἔτσι πάντα...
—Ἀγρίος ὁ καπετάνιος πε-
τάχτηκε ὁρῶς:

—Ὅστε, τὸν ὑπερασπίζεσαι;
—Ἦρεμα, ἐκείνη, τοῦσφιξε τὸ
χέρι καὶ τὸν ἀνάγκασε νὰ ἐα-
νεκάτῃ.

—Ἀκουσέ με, κ' ὕστερα μὲ
καταδικάζεις. Θὰ στὰ πὺ ὅλα
καὶ δὲ θὰ σοῦ κρύψω τίποτα...
Μὲ τὸ Νίκο μ' ἔδενε ἓνα παλιν
παιδιάστικο εἰδύλλιον...

—Ἀ, ὥστε τ' ἀμολογεῖς! ...
—Γιατί νὰ μὴν τ' ἀμολογῇ
σω; ... Ἦταν κατὰ τόσο παι-
δικό, τόσο ἀγνόν, τόσο ἀπιστο-
πὺ δὲν κατάφερε νὰ λερῶσῃ
τὴν ψυχὴ μου, καὶ πολὺ περισ-

—Πόσο πρέπει νὰ μὲ συγχαί-
νεσαι καμμένη μου Μηνῆ...
—Δὲν ἔχω μίση παρὰ μονά-
χα γι' αὐτόν... μούγκρισε ὁ κα-
πετάνιος. Ἡ γυναικίαν εἶν' ἀδύ-
ναμα πλάσματος, οἱ ἄντρες τῆς
τυλφούνε κ' οἱ ἄντρες φταῖνε...
Παρακλητικῇ τῇ Ἀλγούλα
ἔνωσε τὰ χέρια τῆς:

—Μὴν τὸν ἐβλεπα πιά,
Δὲν εἶν' ἔτσι πάντα...
—Ἀγρίος ὁ καπετάνιος πε-
τάχτηκε ὁρῶς:

—Ὅστε, τὸν ὑπερασπίζεσαι;
—Ἦρεμα, ἐκείνη, τοῦσφιξε τὸ
χέρι καὶ τὸν ἀνάγκασε νὰ ἐα-
νεκάτῃ.

—Ἀκουσέ με, κ' ὕστερα μὲ
καταδικάζεις. Θὰ στὰ πὺ ὅλα
καὶ δὲ θὰ σοῦ κρύψω τίποτα...
Μὲ τὸ Νίκο μ' ἔδενε ἓνα παλιν
παιδιάστικο εἰδύλλιον...

—Ἀ, ὥστε τ' ἀμολογεῖς! ...
—Γιατί νὰ μὴν τ' ἀμολογῇ
σω; ... Ἦταν κατὰ τόσο παι-
δικό, τόσο ἀγνόν, τόσο ἀπιστο-
πὺ δὲν κατάφερε νὰ λερῶσῃ
τὴν ψυχὴ μου, καὶ πολὺ περισ-

—Πόσο πρέπει νὰ μὲ συγχαί-
νεσαι καμμένη μου Μηνῆ...
—Δὲν ἔχω μίση παρὰ μονά-
χα γι' αὐτόν... μούγκρισε ὁ κα-
πετάνιος. Ἡ γυναικίαν εἶν' ἀδύ-
ναμα πλάσματος, οἱ ἄντρες τῆς
τυλφούνε κ' οἱ ἄντρες φταῖνε...
Παρακλητικῇ τῇ Ἀλγούλα
ἔνωσε τὰ χέρια τῆς:

—Μὴν τὸν ἐβλεπα

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΕΚΘΕΜΑΤΑ

ΠΩΣ ΕΞΑΣΦΑΛΙΖΕΤΑΙ Η ΕΠΙΤΥΧΙΑ ΜΙΑΣ ΕΚΘΕΣΕΩΣ

“Υστερα από θυελλώδη συνεδρίαση η Έπιτροπή διοργανώσεως της Παγκοσμίου Έκθεσεως της Νέας Υόρκης αποφάσισε να συμπεριλάβει μεταξύ των εκθεμάτων και μερικές... από τις ωραιότερες γυναίκες της Αμερικής.

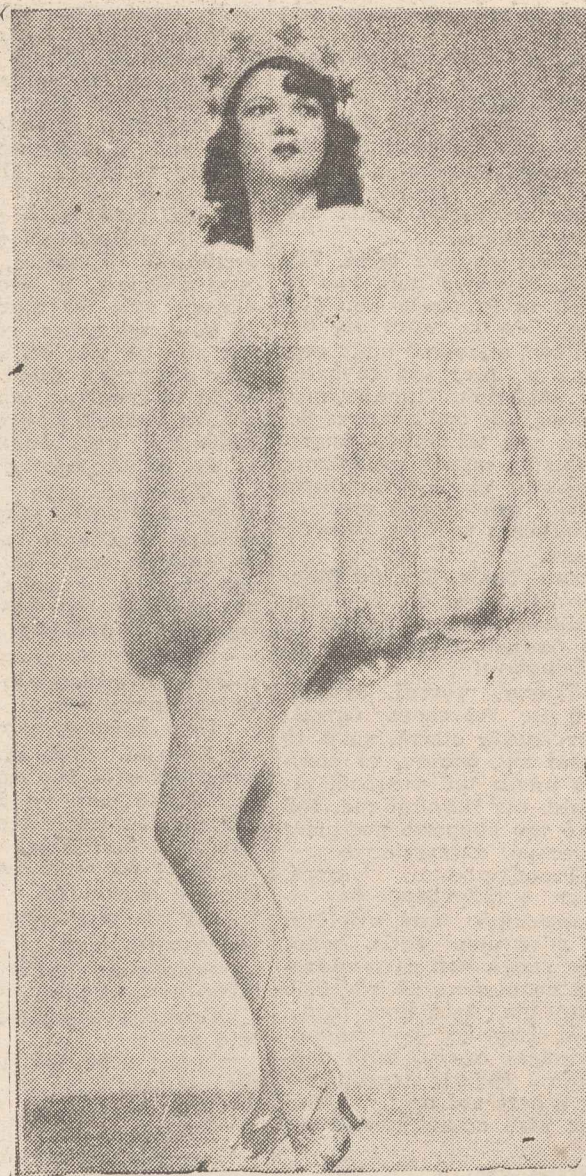
«Μη λησμονείτε, κύριοι — επενδύστε τον χρόνο σας στην επιλογή της Έπιτροπής — ο πρόεδρος της κ. Γκρόβερ Άλοουις Ουάλεν — ότι ένας από τους κυριότερους συντελεστές της επι-

τυχίας της Έκθεσεως του Σικάγου, το 1893, ήταν μία ωραία χορεύτρια, η Λίττιλ Άτζιπι. Τίποτα δεν έλκει περισσότερο επισκέπτες από μερικές ωραίες γυναίκες».

Και έτσι, η Έπιτροπή εφρόντισε να εξασφαλίσει από τώρα τας υπηρεσίες των θελκτικωτέρων χορευτριών της Αμερικής, με επί κεφαλής την Σάλλυ Ράντ, την περίφημη «Βασίλισσα του Μπροντγουάϊ».

Σάλλυ Ράντ, η «Βασίλισσα του Μπροντγουάϊ»

Η Σάντρα Ρόυ, η οποία θα βοηθήσει Σάλλυ Ράντ εις το έργο της προσελκύσεως των επισκεπτών

Η θρυλική Λίττιλ Άτζιπι, η οποία είχε ξεπεράσει τους Αμερικανούς πρό 26 ετών με τους χορούς της κοιλιάς. Αργότερα έπρόκειτο να νυμφευθεί ένα Έλληνα και να γίνει Κα Φρίντα Σπυροπούλου.

ΓΥΡΩ ΑΠΟ ΕΝΑ ΗΡΩΪΚΟΝ ΑΓΩΝΑ

Ο Κ^{ΟΣ} ΚΑΙ Η Κ^Α ΤΣΑΓΚ-ΚΑΪ-ΣΕΓΚ

ΤΟ ΘΑΝΑΤΟΓΥΝΟ ΠΟΥ ΕΜΨΥΧΩΝΕΙ ΤΗΝ ΜΑΧΟΜΕΝΗ ΚΙΝΑ

Έκεϊνος, γεννήθηκε το 1887. Κατά τα παιδικά του χρόνια ήταν καχεκτικός και άτακτος. Έν τούτοις, σε ηλικία 19 ετών έγινε δεκτός στην Στρατιωτική Ακαδημία του Τόκιο. Ένας καθηγητής ετόλμησε κάποτε να παραβάλει τα τετρακόσια εκατομμύρια των Κινέζων με μικρόβια. Ο νεαρός Τσάγκ Κάι-Σέκ ανέπηδεν εξάλλος από την όργη:

— Και τα πενήντα εκατομμύρια των Ιαπώνων τί είναι; έρώτησε. Είπε και αυτοί μικρόβια:

Ο καθηγητής τον έκύταζε κατάπληκτος:

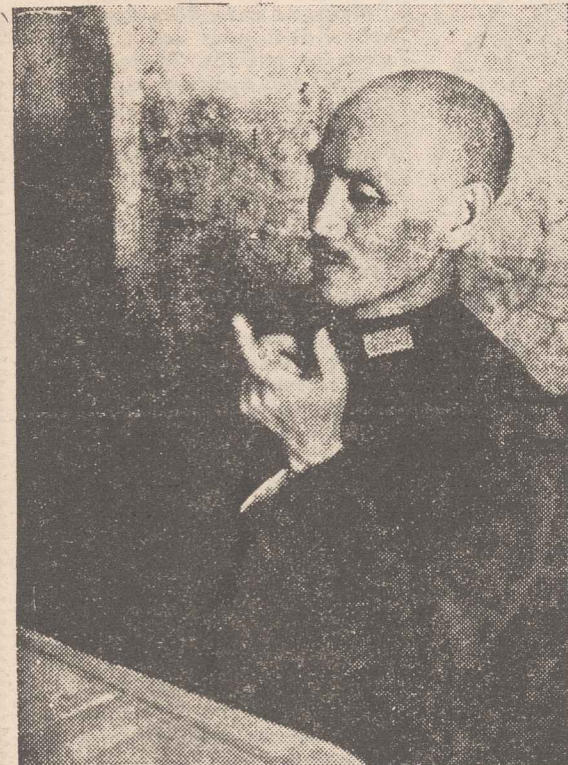
— Μόνον οι επαναστάται μιλούν έτσι, παρετήρησε ασίγηρα.

Ο Τσάγκ-Κάι-Σέκ έδωσε

την απάντησιν το 1911, όταν έξεκέρραγη η Κινεζική επανάστασις. Έγκατέλειψε την Ιαπωνίαν και επέστρεψεν εις την πατριίδα του. Από τότε αρχίζει η καταπληκτική σταδιοδρομία του. Το 1926, αφού συνέτριψε τετούς κομμουνιστάς, κατόρθωσε να καταλάβη την Αρχήν. Σήμερα είναι Άνωτατος Αρχηγός των κατά ξηράν, θάλασσαν και αέρα στρατιωτικών διυνάμεων της Κίνας Πρόεδρος τας Άνωτάτου Στρατιωτικού Συμβουλίου Πρόεδρος του Συμβουλίου Έθνικής Άμυνας Πρόεδρος της Έπιτροπής Έθνικής Ήθεροπρίας Πρόεδρος του Κόκκουμγκτάγκ και ο άνθρωπος, τον οποίον μισούν περισσότερο από κάθε άλλον οι Ιάπωνες.

Η Κα Μέιλιγκ Τσάγκ-Κάι-Σέκ έχει την άνωτάτην έποπτείαν των στρατιωτικών ύγειονομικών υπηρεσιών. Έχει οργανώσει σχολάς νοσοκόμων, εις τας οποίας διδάσκει η ίδια και, ακούραστη, επιθεωρεί διάσκόπως τας νοσοκομεία και τας ύγειονομικά κτίρια.

Λιπόσαρκος, με τὰ μαλλιά κουρεμένα σύρριζα, σχεδόν άσκητικά, ο στρατάρχης Τσάγκ-Κάι-Σέκ αντιμετώπιζει με ήρεμον χαμόγελον τον σκληρόν άγώνα, θέθαιος διά την τελικήν νίκην.

Απόφοιτος άμερικανικού Πανεπιστημίου, κάτοχος διδακτορικών τίτλων, μορφωμένη και έξυπνη όσον όλιγες γυναίκες εις τον κόσμον, προικισμένη με χαλδεδνικήν θέλησιν και αδάμαστον θάρρος, η Κα Τσάγκ-Κάι-Σέκ είναι πολύτιμος βοηθός διά τους χειρουργούς των στρατιωτικών νοσοκομείων. Δεν διστάζει ποτέ να παραστή και να λάβη ένεργόν μέρος εις τας δυσκολώτερας των έγχειρήσεων.

ΤΑΑ - ΡΟΑ

Στων Μαουρό τη χώρα πέρα μέσ' το δάσος του Τάα-Ρόα, έρπετα, πουλιά και ζώα, έρρισκονταν εκεί πολλά. Κι' ός η φήμη πάνω απ' όρη κι' από θάλασσες έδόα, στής Έδεμ τον κήπο ός νάταν, όλα έσκέφτονταν άθώα, και σ' άκύμαντη γαλήνη κύλαεν η ζωή άπαλά.

Σε ίσκιερές μικρές λιμνούλες μ' άσπρα νούφαρα ντυμένες, κύκνοι αιέριμνα λουζόνταν με κροκόδειλους μαζί. Βάτραχοι χασκογελούσαν πλάι σε κόμπρες νυσταγμένες, και σκηνές συνηθισμένες ήταν, χόμου έσπλωμένες λείανες στοργικά να δίνουν σε λαφάρια νέα θυζί.

Στων βοοδάς τά χιλιά κλώνια σκαλωμένα ταίρια τόνιζαν τραγουδία αϊθέρια μύρια όλημερις πουλιά. Κι' όταν η άνασσα του έρέβους φόρεε μενταγιόν τ' άστέρια, μέν' το δάσος του Τάα-Ρόα μόνη άγρύπναγε νυχτέρια μύρα λουλουδιάνε πλέρια του ύπνου η άγια σιγαλιά.

Κι' έτσι διάβαιναν τά χρόνια, κι' ήταν όλα ευτυχισμένα ράμπως νάσαντε στον κήπο της Έδεμ άληθινά. Κι' ήταν όρες, που θωρούσαν, δίχως ξαφνίσμα κανένα, τον Μπαρού, τον θεό του δάσους, τραγουδάντα μεθυσμένα, σ' άόθινο άσμα που το σέρναν πεταλούδες να περνά.

Όμως όχι, της γής η Μοίρα, ξεκινώντας γι' άλλα μέρη, στον Μαουρό τυχαία τη χώρα έφθιξε μι' αύγη χλωμή. Καί με μίας, όσάν με τρέλλα να φαράσκασε τ' άγέρι, τά κάπαδια όλα των ζώων λες σπρωγμέν' από να χέρι, πέσαν τόνα κόντρα σ' άλλο, μ' όστρου άλόφρονη όρμη.

Και χτυπούνταν' και στις σάρκες, νύχια, δόντια, κόρνα έμψηγαν και πλημμύριζαν το σύμπαν με μιά οϊμώζουσαν λαγή. Και ψηλά πουλιά χιλιάδες τις γοερές κραυγές των σμίγαν κι' απ' τις χαινύουσες πληγές των που τά ράμφη τους άνοιγαν σ' άσπρα νούφαρα δη ώρα κόκκινη έσταζε έρσχη.

Κι' όπως λέγουν, άκουες πάντα μέσ' του όλέθρου τον τυφώνα πά στη γής κορμία να πέφτουν σά χαλάζι έρρινα. Καί τα έθώρειε τότε χάμου ξεσηκωμέν' απ' τον άγώνα, μ' έκαλλη άγώνια σά νάταν μοιασκού ζαγρόαφου είκόνα, να ξερνάνε τις ψυχές των μισός στον έκπληκτο ούρανό.

Κι' ήσαν τέτοια η φοβική γύρω, που κι' ο ήλιος λέν μιά μέρα μάζεψε έντρομος το φώς του, κι' έφυγε απ' τη χώρα' αυτή. Κι' όταν με καιρό, στον ίδιο πρόδελε και πάλι αϊθέρα, τώρα έφάνταζαν κεί πέρα, τάχα άσθοι λευκοί σε σέρα, και στα δέντρα κρεμασμένοι σαν όπωρες σκελετοί.

Κι' έτσι νέκρωσε το δάσος!... Κι' ός φήμη βοά στα αϊθέρια, τη σιγή του δεν ταράζει μη τε φρόνου πια φωνή. Μά όταν η άνασσα του έρέβους μενταγιόν φοράει τ' άστέρια, στην έρμιά τη φρικαλέα, τώρα άκούγεται νυχτέρια μόνος ο θεός του δάσους μ' άγριούς γόους να θρηνηί!...

Τη θλιμμένη αύτη ιστορία, τη γροικούσα άπ'όνα γκρίνη που την έλεε κάθε έρόδου μέχρι πούλαμε να ζή. Κι' όταν σάπαινε, απ' το δέντρο πέταε πλάι μου στο μπαλκόνι, κι' όσπου χάραζεν η μέρα στο έαυρ σκούαδι μόνου, για το δάσος του Τάα-Ρόα κλαίγαμε κι' οι δύο μαζί.

ΟΡΕΣΤΗΣ ΛΑΣΚΟΣ

Κοιτέϊν

ΣΤΟΧΑΣΜΟΙ

«Οτι δὲν ἀρέσει τοῦ αὐτοῦ, τὸ ἀπορῶν τὰ κοράντι.»

«Ὅποιος σκέπτεται πολὺ πρᾶττει ὀλίγα.»

Κανέναν μεγάλον ἄνδρα δὲν εἶνε μεγάλος γιὰ τὸν καμαριέρον του.

Υπάρχουν ἄνθρωποι μὲ ἐλαττώματα ποὺ ἀρέσουν πολὺ περισσότερο ἀπὸ ἄλλους μὲ προτερήματα.

ΝΑΠΟΛΕΩΝ

ΕΒΡΑΪΚΑ

Ὁ Μπαλὺ καὶ ὁ Μέγερο ἀλλήλο-χοροῦδονται, ἀλλὰ μὲ τρόπο πολὺ πειραστικό.

— Μέγερο, λέει σὲ μιὰ στιγμή ὁ Μπαλὺ, λένε δὲι τὸ σῶμα σου εἶνε τριχωτό σὺν τῆς μαϊούρας.

Ὁ Μέγερο τὸν κατὰζει καλὰ-καλὰ καὶ τοῦ ἀπαντᾷ σοβαρά :

— Βλέπω, ἀγαπῆ μου, δὲι ἡ γυναῖκα σου εἶνε πολὺ φλάσκα !...

— Εἶμαι πολὺ στενοχωρημένος, Ἀσράν, Γύρισα βλὰ τὰ κατὰστῆμα-τα χροῖς νὰ βῶ ἀπὸ τὸν ζήτοῦσα — Καὶ τί ζητοῦσες, Ἰσάδκ ; — Πίστωσι, Ἀσράν !

Ὁ Μ π λ ο ὡ μ ε ν τ α λ (μαλ-λόνοντας τὸν γιὸ του) : Σολομών, τί τρέλλες εἶν' αὐτὲς ; Εὐαῖνα μὲ εἶ-δες ποτὲ δὲιαν ἡμίονα στὴν ἡλιὰ σου νὰ γάνω τέτοιες τρέλλες ; Ε ; Μὲ εἶδες ;

δώσετε τὴν διαταγὴ νὰ περι-βάλλουμε τὰ χειμερινὰ ἀνάκτο-ρα μὲ μιὰ διπλὴ ζώνη στρατι-ωτῶν τῆς αὐτοκρατορικῆς φρου-ράς, πίσω ἀπὸ τὴν ὁποία θὰ παρατάξουμε καὶ τοὺς Κοζά-κου : μας. Μόλις τὰ πλῆθη πλη-ιάσουν θὰ τὰ ἀπομακρύνου-με, θὰ τὰ ἀπωθήσουμε μακριὰ ἀπὸ τὴν περιοχή τῶν ἀνακτο-ρων.

Καὶ ἂν τὰ πλῆθη δὲν θε-λήσουν νὰ φύγουν : ἐρωτᾷ μὲ τὴν αἰγανὴ φωνὴ τοῦ Ὁ Τσάρου, Τότε θὰ διατάξουμε «πύρ», Μεγαλειότατε.

Ὁ Νικόλαος ἀναστενάζει. Πόσες φορές δὲν ἀκούσε, ἀπὸ τότε ποὺ ἀνέθηκε στὸ θρόνο τὴν φράσι αὐτή : «Τότε θὰ δια-τάξουμε πῦρ».

Ὁ Τσάρος ἀναστενάζει, ἀλ-λὰ νοιίζει, πιστεύει ἀκράδαν-

ΚΙ' ΟΤΑΝ...

Κι' ὅταν φτάσῃ ἡ ἀνοιξί-α, κ' ἔρθουν τὰ πουλιὰ καὶ γυρίσουν τ' ἀνθη, σὺν ἑνα καιρὸ θὰ σὲ περιμένω.

Κι' ὅταν ἔρθῃ πάλι καὶ τὸ καλοκαίρι μὲ τὸ μαϊστράλι, σὺν ἑνα καιρὸ θὰ σὲ περιμένω.

Μὰ ὅταν τὸ φθινόπωρο ξαναφτάσῃ ἡμερὸ καὶ συναρπασμένο θάρῃ νὰ σὲ βρῶ δὲν θὰ περιμένω.

Κ. ΧΑΤΖΟΠΟΥΛΟΣ

ΧΩΡΑΤΑ

Ὁ μ ι κ ρ ὅ ς : Τί ἄσχημη ποὺ εἶσαι, θεῖα !

Ἡ μ η τ ῆ ρ α : Δὲν ντρέεσαι, παλῆταυο ; Τί λόγια εἶν' αὐτά ;

Ὁ μ ι κ ρ ὅ ς : Τὸ εἶπα γι' ἀ-στεῖο, μαμὰ !

Ἡ μ η τ ῆ ρ α : Ἀλλὰ φορὰ νὰ προσέχης τ' ἀστεῖα σου. Θὰ ἦταν πολὺ ὠραϊότερο ἀστεῖο ἂν ἔλεγες : Τί ὁμορφὴ ποὺ εἶσαι, θεῖα !

— Ἀστα, φίλε μου, θέλησα πο-χτὲς νὰ μεταφέρω τὴ γάτα μου γιὰ νὰ μὴν μπορῇ νὰ ξεαναγυρίσῃ σπῆ-την. Τὴν ἔβαλα σ' ἑνα καλάθι καὶ τὴν πήγα 15 χιλιόμετρα μακριὰ.

Καλὰ μὰ τὴ γάτα τὴ βλέπω ἀκόμη δίπλα σου.

— Φωνάζει ! Ἀναγκάστηκε νὰ τὴν ἀκολουθήσω γιὰ νὰ ξεανέβρω τὸ σπῆ-τι μου !

— Χθὲς γιὰ μιὰ λάξι ἔχασα ἑνα ὠραῖο αὐτοκίνητο.

— Πῶς αὐτό ;

— Νά ! Εἶδα στὸ δρόμο ἑνα ὠ-ραῖο αὐτοκίνητο, μ' ἄρεσε, φώτισα τὸν ἰδιοκτήτη ἂν μοῦ τὸ χάριζε κ' αὐτὸς ἀντήρτησε : «Ὁχι !...»

— Τί σὰς προσέβησε μεγαλῶτερη εὐχαρίστησι ὅταν ἀνέβηκαε στὸ ἀε-ροπλάνο ;

— Τὸ ὅτι εἴπατε ἡ γυναῖκα μου !

Ὁ π ε λ ἄ τ η ς : Ἔχετε ἀγαπῶ-παπια ;

Ὁ σ ε ρ β ι τ ὁ ρ ο ς : Ὁχι, κό-ρις, ἀλλὰ ἂν πρόκειται νὰ σὰς εὐ-χαριστήσωμε, νὰ ἀγοράσωμε μιὰ ἡμερὰ καὶ νὰ τὴν ἐξαγοράσωμε ἀ-μέσως !

Β' δὲν ἦταν δυνατόν παρὰ νὰ ἐγκρίνῃ στὸ τέλος τὶς προτά-σεις τῶν ἀνωτάτων λειτουργῶν του. Γι' αὐτὸ εἶπε στὸν φρου-ραρχο :

— Λοιπὸν, καλὰ, στρατηγὲ Φουλόν. Θὰ δώσω διαταγὴ στὸν διοικητὴ τοῦ Σώματος τῆς αὐτοκρατορικῆς φρουράς νὰ παρατάξῃ αὐριοὺς τοὺς ἀν-δρας τοῦ γύρω ἀπὸ τὸν περὶ-βόλο τῶν ἀνακτορῶν.

Η ΤΡΑΓΙΚΗ ΚΥΡΙΑΚΗ

Τὴν νύχτα τῆς 8ης Ἰανουα-ρίου 1905 δὲν ἐπέτυχεν ἡ ἀ-στυνομία νὰ συλλάβῃ τὸν πα-πᾶ Γκαπόν. Οἱ φίλοι του τὸν εἰδοποίησαν ἐγκαίρως κ' αὐ-τὸς φρόντισε νὰ κρυφθῇ σ' ἑνα ὑπόγειο τῆς ἐργατικῆς συνοικίας τῆς Πετρούπολεως. Τὴν ἐπομένη ἡμέρα Κυρια-κὴ — πρὶν ἀκόμη ἀνατελεῖ ὁ ἥλιος αἱ κάτοικοι τῆς πρωτεύ-ουσας ἀρχίζουν νὰ ξεχύνονται στὸς δρόμους.

Εἶνε ὅλοι ντυμένοι μὲ τὰ γιορτινὰ τους καὶ πάνω στὰ πρόσωπά τους εἶνε ἀποτυπω-μένη χαρὰ καὶ συγκίνησι. Ἐπὶ τῆς ὁδοῦ θὰ δοῦν ἀπὸ κοντὰ τὸν Τσάρο τους καὶ θὰ τοῦ ζητή-σουν τὴν προστασία του καὶ τὴν βοήθειά του.

Κατὰ τὸ μεσημέρι ἀρχίζει νὰ σχηματίζεται ἡ τεραστία διαδήλωση, ποὺ ὀγκοῦνται ἀ-διάκοπα μὲ τὰ νέα πλῆθη ποὺ καταφθάνουν ἀπὸ τὶς πρὶν μα-κρινὰς συνοικίες.

Μπροστὰ ὁδηγεῖ ὁ παπᾶ Γκαπόν μὲ ὄμοιο ὄρατο καὶ ἐ-πιβλητικό. Ἔχει τὰ χέρια του ὠψωμένα πρὸς τὸν οὐρανὸ καὶ ψάλλει θρησκευτικούς ὕμνους...

Υμνοὺς καὶ πατριωτικὰ τρα-γοῦδια τραγουδεῖ καὶ ὁ λαὸς ποὺ τὸν ἀκολουθεῖ. Τεράστιες σημαίες μὲ τὴν εἰκόνα τοῦ Τσάρου εἶνε τὰ μόνα λάβαρα, ποὺ τὰ πλῆθη φέρουν μαζί τους. Καὶ εἶναι οἱ σημαίες αὐ-τὲς πληρωμένες ἀπὸ τὰ μυστι-κὰ κοινῶλια τοῦ ὑπουργείου τῶν Ἑσωτερικῶν, εἶνε ἐκεῖνες ποὺ ἡ ἀστυνομία ἔδωσε στὸν Γκαπόν νὰ τὶς μοιράσῃ στὸν λαὸ τῆς Πετρούπολεως. Τώρα οἱ διαδηλωτὰι φθάνουν στὴν πλατεῖα τῆς Παναγίας, ὅπου ὠψώνεται ἡ περιλαμπρὴ ἐκ-κλησία τῆς Θεοτόκου. Ἀπὸ δὴ τὰ χειμερινὰ ἀνάκτορα δὲν ἀ-πέχουν παρὰ 500 μόνον μέτρα.

ΣΚΕΨΕΙΣ

Οἱ εὐχάριστες συμφορὲς σπα-νώματα ἀποβαίνουν ὀφθαλμοί.

ΜΑΣΣΗΠΤΟΝ

Ὁ τέλος καὶ σοφὸς ἄνθρω-πος κρατᾷ τὴν ἴδιαν ψυχολογίαν σὺν τῇ ἀνέναντι τὸν ἀνεναν-τῆματόν σου καὶ ἀνέναντι τὸν εὐτυχῶν γεγονότων.

ΟΡΑΤΙΟΣ

Πάντοτε καταλείπεται κανεὶς νὰ πιστέψῃ δὲι ἡ κάθε τράβα του θὰ εἶνε καὶ ἡ τελειότης.

ΣΕΡΜΠΟΥΛΙΕ

Ἡ βλακεία τοῦ ἡλίθιου χρησι-μεῖται πάντοτε γιὰ ἁπλὸν τοῦ πνεύματος τοῦ εὐφυῶς.

ΣΑΙΞΠΗΡ

Ὁ σοφὸς ὁρᾷ τὸν θάνατό του, ὁ μωρὸς τοὺς ἄλλους.

ΛΑΒΟΥΛΑΙ

Τὸ γέλιο μᾶς γυναικας εἶνε κατὰ κανόνα εὐκαρινέστερο ἀπὸ τὸ γέλια τοῦ.

ΠΙΡΟΝ

Οἱ γυναῖκες εἶνε ἔπος οἱ κο-ροδαλλοί. Κάθε τι ποὺ λάμπει τὶς θαμπώνει.

ΡΟΣΕΜΠΡΑΝ

«Ὅλοι ἰσχυρίζονται δὲι ἀγα-ποῦν. Στὴν πραγματικότητι ὁ-μῶς ποῶς ἀρὰ γε ἀγαπᾷ ἀλη-θινὰ ; Ἐάν ἔβλεπε κανεὶς νὰ πι-στέψῃ ὅλους ὅσους διατείνονται δὲι εἶνε ἐρωτευμένοι, θάρτανε στὸ συμπέρασμα δὲι κάθε βράδι τὸ μὲν Παρίσι εἶνε ἐρωτευμένο μὲ τὸ ἄλλο μὲν.

Α. ΜΥΣΣΕ

ΜΑΤΙΕΣ Σ' ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΝΕΑ ΖΗΛΑΝΔΙΑ

Η ΓΗ ΤΗΣ ΣΥΝΧΗΣ ΚΑΙ ΕΥΚΟΛΗΣ ΖΩΗΣ

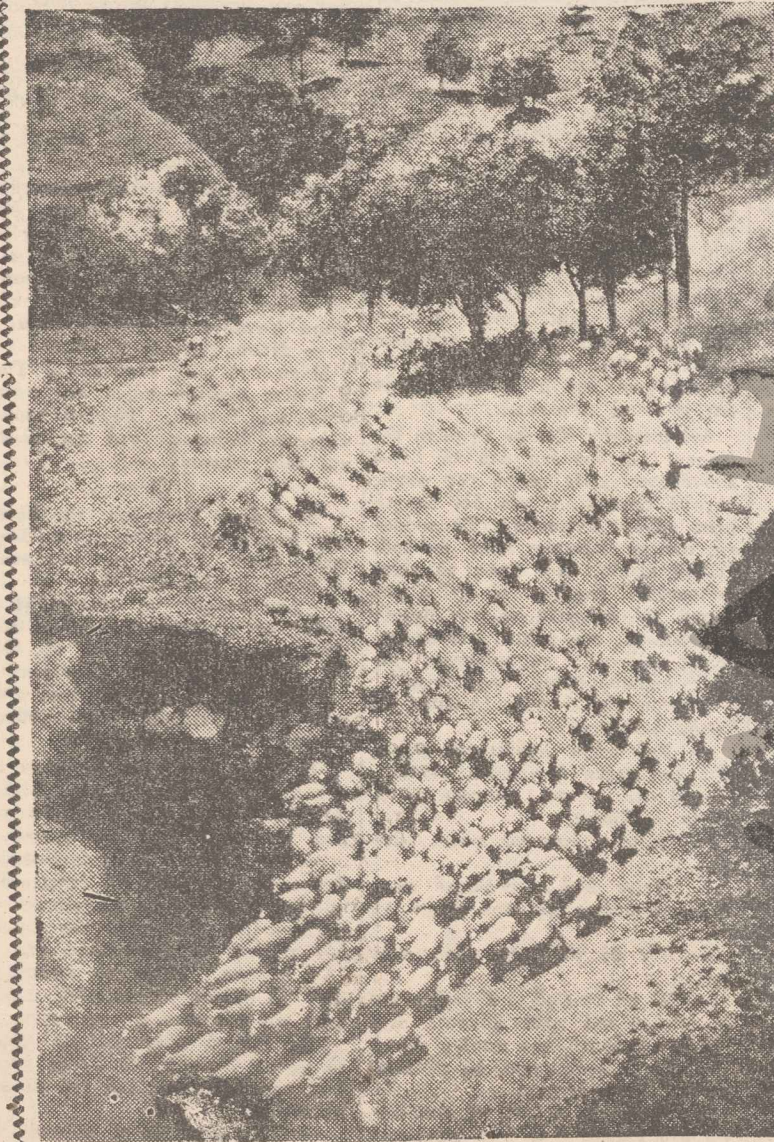
Εὑρίσκεται στὸς ἀντίποδας, δηλοῦν σπὴν ἄλλη ἀκρὴ τοῦ κόσμου, καὶ ἀποτελεῖται κυ-ρίως ἀπὸ δύο μεγάλα νησιά, διπλάσια περίπου σὲ ἔκτασι ἀ-πὸ τὴν Ἑλλάδα, τὰ ὁποῖα πε-ριέρεχει ὁ Εἰρηνικός. Τὴν ἀνε-κάλυψε στὰ 1642 ὁ ἐξερευνη-τὴς Τάσμαν, ὁ ὁποῖος καὶ τῆς ἔδωσε τὸ σημερινὸ ὄνομα τῆς : Νέα Ζηλανδία. Οἱ Ἰθαγενεῖς κάτοικοι τῆς, οἱ Μαόρι, τὴν ἀ-ποκαλοῦν «Ἄο - Τέα - Ράα, ποὺ σημαίνει : «Ἡ Γῆ τῆς Ἀνέσπε-ρης Αὐγῆς». Ἐκατὸν εἰκοσι-πέντε περίπου χρόνια μετὰ τὸν Τάσμαν, ὁ θρυλικὸς πλοῖαρ-χος Κούκ προσήρτησε τὴν Νέα Ζηλανδία στὸ ἠνωμένο Βρε-τανικὸ Βασίλειο.

Σήμερα ἡ Νέα Ζηλανδία ἀ-ποτελεῖ αὐτοδιοικούμενο τμή-μα τῆς Βρετανικῆς Αὐτοκρα-τορίας. Πρωτεύουσά του εἶνε ἡ Ουέλλινγκτον. Τὰ δύο νησιά μα-ζί ἔχουν κάπου 1 1/2 ἑκατομύ-ριο λευκοὺς κατοίκους, ἀνθρώ-πους πολιτισμένους καὶ εἰρηνι-κούς, καὶ 80 χιλιάδες Ἰθαγενεῖς. Σ' ὅλον αὐτὸ τὸν πλῆθυσμό, ἡ εὐφορία τῆς γῆς καὶ ἡ μεγάλη ἀπόστασις ποὺ χωρίζει τὰ δύο νησιά ἀπὸ τὸν ἄλλον κόσμο ἔ-χουν ἐξασφαλίσει ζωὴ εὐκόλη καὶ ἡσυχία.

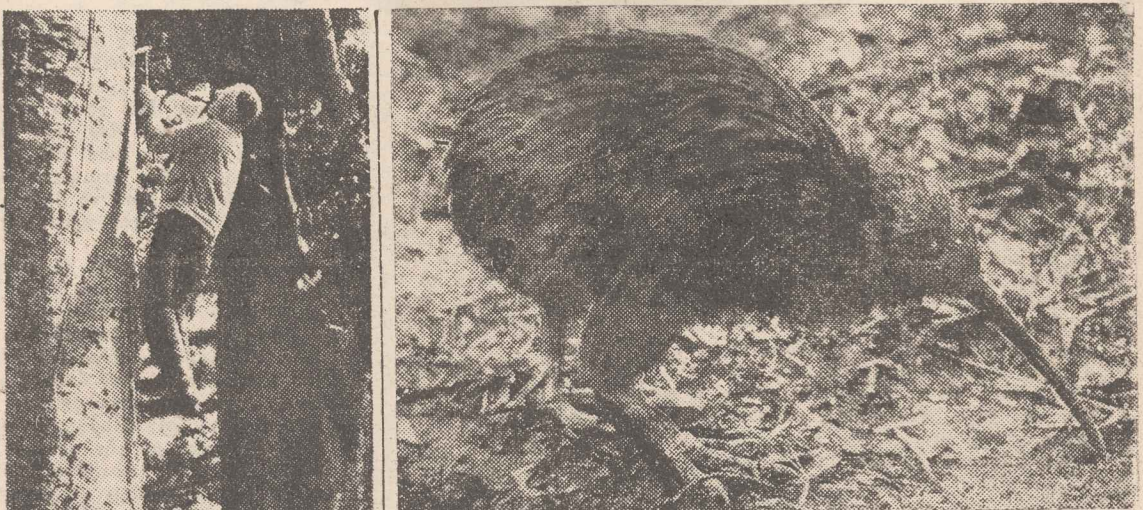
Ἡ Νέα Ζηλανδία εἶνε μιὰ ἀπὸ τὶς ὠραιότερες χώρας τοῦ κόσμου, πραγματικὸς παρά-δεισος φυσικῶν καλλονῶν. Σύν-δυάζει τὶς χιονοσκεπείς κορυ-φές τῆς Ἑλβετίας μὲ τὰ ἡφαί-στεια τῆς Ἰθάκας καὶ τῆς Ἰα-πωνίας, τὶς λίμνες τῆς Ἰταλίας μὲ τοὺς καταρράκτες τῆς Βο-ρείου Ἀμερικῆς, τὶς θερμὲς πη-γές τῆς Τοχολοφόσκας μὲ τὰ βροχερά ποτάμια τῆς Σκω-τίας, τὰ φάρβ τῆς Νορβηγίας μὲ τὴ χρυσὴ ἀμμουδιά τῆς θωλιδίας.

Χώρα ἡφαιστειογενεῆς ἡ Νέα Ζηλανδία, εἶνε πλούσια σὲ θωοὺς πηγές, οἱ ὁποῖες διευκολύνουν ἐξαιρετικὰ τὶς ἱ-θανεῖνες γυναῖκες ἀπὸ λήσιμο τῶν φαγητῶν τους

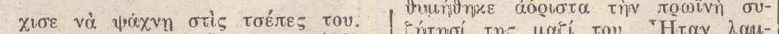
Οἱ Μαόρι πολεμιστὰι ἀλλοῶζουν καὶ δείχνουν τὴν γλῶσσα τους σταν χορεύουν τὴν «Χάκα», τὸν πολεμικὸν χορὸ. Ἀφοῦ προσέλααν ἡρωϊκὴ ἀντίστασι στὴν διείσδυσι τῶν λευκῶν, οἱ Μαόρι, οἱ ὁποῖοι ἀνέκουν σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς ὠραιότερες φυλὰς τῆς γῆς, ὑπετάχθησαν καὶ σήμερα ἔχουν ἐκπολιτισθῇ σχεδὸν τελείως.

Μία ἀπὸ τὶς παραδοξότητες τῆς Νέας Ζηλανδίας : τὸ κιούι, τὸ πουλὶ χωρὶς φτερά. Κοιμάται στηριζόμενο σπὸ ράμφος καὶ στὰ πόδια του, τὰ ὁποῖα εἶνε πελώρια καὶ ζυγίζουν ὅσο δολὸ κίληρο τὸ σῶμα του

Τὸ ἡφαιστειο «Εγκμον» — τὸ «Φουτζινγίμω» τῆς Νέας Ζη-λανδίας — ὀψους 2800 μέτρων, εἶνε πάντοτε στεφανωμέ-νο μὲ πυκνὸς καπνὸς

ζος με ψάχνει στις τάξεις του.

Και ιδού η απόκρισις, πρόσθετος δείχνοντας στην Κάδεν ένα καλόν, βαρύν, νόμισμα. Ενα χρυσό πεντάβολον, κοσμημένον από μὴν ἀντιόδοι. Εἶπε τοῦ δώρου μου γὰ τὰ νενδύλλια σου... Εἶνε κερμίδιον οὐκ ἐνεργητικόν. Βλέπεις αὐτὴ τὴ βαθεῖα χαρματικὰ πᾶνόν σου χρυσάριον;

— Ναι.

— Τὸ λαλόν, αὐτὸ τὸ νόμισμα ἔδωκεν τὸν παπικόν μου, ποὺ τὴν χρυσματικόν τὴν καδέναν του, ἀπὸ τὴ μαχαρίων ἐνός λησίου. Ἡ ἐλπίδα γλίστηρεν ἐπάνω σου μετὰλλόν. Καὶ τὴσά θὰ σοὺ ἀποδείξῃ τίς εἶμαι ῥοκαντικὸς τὸν ἀντικρίον σου καὶ ἐσὺ. «Αὐ ποτὶ ἀλλήλους γυνήν...» σχετικὸς μετὰ τὴν ποσάσι μου ἐννύον, θὰ μοὺ ἐπαρτήσῃς τὸ νόμισμα γὰ νὰ πρᾶξις μετὰ τὸ χρυσάριον τὸν τίς βῆρες μά. Πῶς σοὺ φαίνεται ἡ ἰδέα μου;

— Περιφρονῇ εἰτε ἡ Κάδεν ἔσται ἡ ἐλπίδα μου ὅτι...

— Ναι, νὰ ῥοκαντικὸς. Τὰ πεν-

θυνητικὴ ἀσπίδα τὴν ποσάσι σου ἱστῆσαι τίς μαρὶν του. Ἦσαν λαμπρὸς ἀντικρίον τοῦ Περικλῆδος, καὶ καλῆς τῆς αἰῶς. Εἰς τούτους, ἐν τούτους, τὸ δὲν εἶχε ἀρσῆται τὴν παρκαμὴν θεοποιὰ γὰ αὐτὸν μέγα στὸ χρυρὸν δυνεο ποὺ εἶχε πᾶσις.

— "Οὐνερα μέγα στὴν διήλκην... εἰτε μὰ βαθεῖα, γλινκὰ φωνὴ πᾶσος τῆς.

Χωρὶς διαταγὰς, χωρὶς πλήρη συνασπίδων τοὺ τί συνέβαινε ἡ Κάδεν ἀποκρίσθη.

— Ναι, δυνεο ποὺ δὲν παρκαμ- τοποιήσονται ποτέ.

— Καλῆτερα, εἰτε ἡ φωνὴ Τὰ δυνεο σου παρκαμτοποιήσων πασιών νῆναι δυνεο γὰ ἐνέντα φωνὰ καὶ ὄσῃς τῆς παρκαμτοποιήσῃς.

— Ποῶς εἶσαι; ψυθισθὸς ἡ Κάδεν κητῆτικὸς πᾶσι τῆς. Καὶ πορκαμ- τῆσθαι νὰ διαπερσῇ τὴν διήλκην μετὰ τὸ βλῆμα.

— Εἶμαι ἐκείνος ποὺ φῆδες νὰ εἶμαι.

τὸ λοιπὸν αὐτὰ θεοποιεῖται διαμαρτυρο-
 μένη. Προστέταται αὐτοῖς πάλιν τὸ ἐ-
 χον αὐτὰ τοῖς ληϊσταῖς.
 — Δὲν κοροῖσεν, τὸν ἐδεδαιώσα-
 μεν ἡ Κάρεν. Καὶ νά, κύρτια, θὰ τὸ
 πορέσω.
 Πέσεν τὴν ἀλώσιμα σὰν λαλοῦ
 ἡ Κάρεν.

— Τότε θα σ' προτιμήσω εναπο-
μειμένο, εφ' η Κόρη. Βεβαίαι θα
βιά αι ανάβαντα μέσα στη γαν-
τασία της.

— Σαυτίστης ένοιωσε ένα χέρι να
της πιάει το μπάστο, είδε μια ψη-
λή σιλουέτα να διαγράφεται δίπλα
της, να ύψοποιείται...

— Ποιός είσαι ; Ξαναρωτήθηκε.

— Τι σημασία θα μπορούσε να-
χι ένα όνομα ;

— Γι' αυτήν ήταν τώρα πάλι γλυκειά,
βαδίζοντας, περπατώντας...

— Άρχει πάλι σ' όρκα, έλεγε.

Μιας έβλεπε από την άλλη ά-
κρη το κόκκινο ανακλινόμενο σε.
Και τώρα που σε κοιτάει νοιώθει την
επιθυμία να ψάλλει βίαιος χαράς
μέσα μου. Χωρίς έσένα δεν έχω δι-
κτύτητα. Δεν είμαι τίποτα. Μό-
νο, βίαιος, είμαι ο άρχων του σί-
νου...

— Ναι, Ω! αυτό, όμως, δεν έχω κοινά σημάδια. Θα υποθέσω να τον βοηθήσω... έχω χημάτα... να πληρώσω τα χρέη του, να του δανείσω για ν' αγοράσει ένα εκπαιδευτικό μηχανή και ένα τρανζίστορ...

— 'Ω περικό το συνεχίσω, τον δεικνέω εκείνη. 'Οι! αυτά τα λές για να με δελάρω, το έρω... 'Ο Τωι έγινε κατακακικός... 'Ισως, ωλόγυρσε.

— Η Κάρεν κοίτησε το κεφάλι.

— 'Ω Τωι, δεν καταλοβαίνεις λοιπόν, ότι έπειθοι ακριβώς κοίτεις ότι ή άγνωση μου μπορεί να εξαγορασθί μ' αυτόν τον τρόπο, δεν σ' αγαπάω όσο θέλω. Την άγνωση

παύτος. 'Ας είνε εμφορμένο το μαγκικό χέρι ποί μ' έφερε σήμερα αντί αυτό το μονοπάτι...

Από μοτάτσα έζωσαν ή μέση τη Κάρεν. Μεθύνει από τα λόγια που έβαναν κάθε χορήγη της ψυχής της να δονείται, ή νέα δεν επεξερίχονε κιά ν' αντίσταθι. Το πρόσωπο του τον δεικνέω πολύ άμωδο. 'Ηταν ώρω, έτσι ποίς το έλεγε ενεργηθί. Ένοιασε τα χέλι του θεματά κιά άπλωτα να την φάθινε στα μαλλιά, στα μέτια, στο σώμα.

Ένας όρνθος, παραμυθένος όρνθος δημογραφική γύρω της.

Έξωρυν την άκρη. 'Αμώσω το όνερω διαλύθι.

— Καί τώρα πρέπει να φύγω.

— Ναι, βέ' αυτά, όμως, δέν έ-
χουν κοινά σημάσια. Είς ποιοτό-
σα να τόν βοηθήσω... Εγώ χωμά-
τα... να πληρώσω τα χέρη του, να
τό δανείσω για ν' αγοράσω την
εξοπλιστική μηχανή και ένα τρα-
ντέρ...

— "Ω περικό το συνεχίσας, τόν
δικαιώω έκείνη. "Ομ' αυτά τα λές
για να μέ δελήσας, το έξω...

— "Οι έγιγε καταδικαστός.

— "Εγώ, διαλύθηκε το περίβλ.

— "Η Κάρεν, κόνις το περίβλ.

— "Ω Τζι, δέν καταδικασθήναι
λοιδόν, ότι έπειδή άκούσας νόμους
παι ή άγνοια μου μπορεί να εξαγο-
ρασθή ν' αυτόν τόν τρόπο, δέν σ'
αγαπώ όσο ήθελες. Την αγάστη
μου μόνο στόν άνδρα που θά ή-
στανή ότι ή ευτυχία δέν μπορεί ν'
αγορασθή, θά την δώσω.

— "Ο Τζι άναστήθηκε και διεκδι-
κώη προς την πόρτα.

— Θά περάσω το βράδυ να κοι-
νευτήσω μέ τόν γέρο Φόρντ, εί-
πε. Φαντάζομαι να είμαι ευτρώστε-
τος.

— Θά είσαι ευπρόσδεκτος αν μου
υποσηθίσθης ότι δέν θά μου ξαναδώ-
νεις λόγο για γάμο...

— Μόλις το άκούσας και όταν
μιά μέρα σ' έλποισαν κανέναν
γυλιόκαλος και άρρωματισμένους κύ-
σιος...

— Σούτ! Αυτό που λές δέν ένε
τίμω...

— Άς ένε ενοημένο το
μαγκό χέρι που μ' έφερε σήμερα
έκ' αυτό το μονοτάσι...

Από ματόσας έξωσας ή μέση της
Κάρεν. Μειώνοναι από τα λόγια
που έβαναν κάθε χορή ή ψυχής της
να δονήται, ή νέα δέν έπεχε-
ρησε κών ν' άντισταθή. Το πόσο-
πο το τόν δικαίωω πολύ άμωδω.

Ήταν άσπια, έτσι όπως το έλεγε
δενουρήθι. Ένοκωσας τα χέρη του
δεξιού και άκίνητος, την φάσαν
σάν καλώς, στά μέστα, στόν στόμα.

Ένας άρρώσας παραμυθιένος κό-
σμος δημιουργήθηκε γύρω της.

Έξωσας την άγνοια. Άμέσως το
δενικό αλλήλως.

— Και τώρα πούεις να φύγω,
έλεε αργυμένη ή γλυκύη φωνή.

— Γιατί... γιατί; ρώτησε μέ ά-
γωνία ή Κάρεν.

— Έχω χρώμα να φάω... πει-
νώ...

— Μείνε δω... περιμένε με...

Μόλις μωσώσας θά σού φέρω να
φάς...

— Δέν θά μέ βοηθίς μεόσα στην
διούλη...

— "Ω θά σέ βοώ... Γνωρίζω κά-
θε δένδρο και κάθε θάμασος... Καί
θαζώ για άδμήν την καούθά μου...

— Τώρα, γάρω μου, θά σέ περι-
μένω. Κάτω φάσας...

— Πατέρας, πούεις να έμπορέ-
σω στο χρώμα, έλεε ή Κάρεν στόν
Φόρντ. Μόλις, σάν έτελειώσας τόν

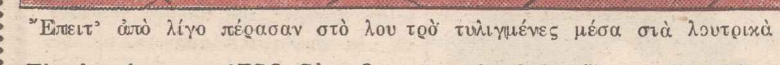
πρωί; ἐξώτησε ψυδουστά.

ΣΤΟ ΧΑΜΑΜΙ!

τί εξέδω, όμως, χρειάζονταν για την αντοκουσιολάνη του προμανάντ — και το σημειζ-φμπλί. Χαμογέλασε η Σουλτάνα και η Προφρούρια ξεφώνισε:

— Πώς τὰ έβρισκε και τὰ λές Σομφύ μου. Τάμαθες πιά τ' Άθηνείκα. Έγώ δέν μπορώ νά τὰ συνηθίσω ακόμα. Μοϋ μιλούνε και δέν καταλαβαίνω τ'όλενε. Άχ! Σμύρνη και πάλι Σμύρνη!

Η συμφωνία ήταν νά πάνε στο λουτρό του Παγκρατίου τήν πρώτη ό τρεις γυναίκες. Έτόιμασε η Σουλτάνα κεφτέδες σα ροκαστιανές, πήρε αλφάκα και παξιμαδία, την καινούργια συνταγή πού έκανε ό φαρμακοποιό.

ός, τὰ βάλα δ' ἄλ' σ' ἕνα διχτύ-
καὶ φῶναξε:
— Ἐλα, μαμά, ἔτοιμη;
Ἀκούστηκε ἡ φωνὴ τῆς Προ-
φύρας!
— Μὴ κιάτ'σαι, πῆγ' ὡ τὰ δα-
φνοκοιτάσσα. Δὲ θὰ πάω στὸ
λουτρό σ' ἄν σουργουνημένη!
Μὴ χειρότερα! Πάρε τὸ χα-
θλοῦ, τὸ λουτροποικίμισο καὶ
τὸ πεταμέτ'σι. Μὴ ξεχάσῃς, τὰ
τάσι, τὸν τριφτή κι' ἕνα λείψι,
ἀκούεις;

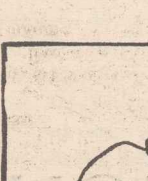
ὁς, τὰ ἐξέλεε ὅλας ὅς ἦναι διχτύ-
και φωνάες·
— Ἐλτα, μαμά, ἔτοιμη;
— Ἀκούουσι τὴν φωνὴν τῆς Προ-
φουρίας·
— Μὴ διάζειςαι, ψήνω τὰ δα-
φνοκοκοκουσά. Δὲ θὰ πᾶω σὺν
τοῖς ἀνὰ τὴν συντροφικὴν ἐνέμει-
νη. Μὴ χειρότερα ἢ Πάρου τὸ χα-
λαροῦ, τὸ λουτροποικίσμο καὶ τὸ
πετσετάρι. Μὴ ξεχάσεις, τὸ
τάτσι, τὸν τριφτή καὶ ἕνα λειψί-
ακούς·
Σὲ λίγο ἔτοιμες θθαίναμεν
ἀπὸ τὴν πόρτα μετὰ τὸ μυροαλά-
κι τους. Μόλις περπάτησαν λί-
γο ἡ Προφουρία εἶπε·
— Πάρε ἑνα-δυὸ λεμονίον, κά-
ρη μου, ἀπὸ τὸ μαντικό. Δὲν
μπορῶ συμπεθερᾶν σου, ἀπὸ τὴν
πυλὴν λεμονιάδα ὕστερα ἀπὸ τὸ
χαρτί, γιατί με πᾶναι ζα-
λάδα.
Σιγά-σιγά, πῆραν τὸ δρόμο
καὶ μετὰ λίγα λεπτὰ θῆρῃκαν.

ἀπὸ τὴν πόρτα μὲ τὸ μπουγάδα-
κι τους. Μόλις περπάτησαν λί-
γο ἡ Προφύρια εἶπε:

—Πάρε ἕνα-δύο λεμονίδια, κό-
ρη μου, ἀπὸ τὸ μανάθειο. Κό-
νιστρού συμπεθέρα μου, νὰ μὴ
πῶς λεμονιάδω ὀστέρα ἀπὸ τὸ
γαθόλετι, γιατί μὲ πιάνει ζα-
λάδα.

—Σιγά-σιγά, πῆραν τὸ δρόμο
καὶ μετὰ λίγα λεπτά ἐβρέθηκαν

H 3

Kallivrit

— "Αν δὲν ἀνταποκριθῇς στὴν ἀνάγκη μου θὰ πᾶω στὴν ἐξορία!...

κάνω ; Ἄλλου τ' ὄνειρο κι' ἄλλου τὸ θάμα. Ἦρπετε νὰ τοῦ ἀνοίξω τὸ κεφάλι ἐκείνης τοῦ ἄνθρωπου καὶ τὴν ἔφαγες ἐσὺ σῆδικα.

—Δὲ θὰ φάμε τίποτα ; τόλμησε νὰ πῇ ἡ Σουλτάνα, σὰν πῆγαν μέσα νὰ ντυθοῦνε.

—Ἐγὼ χόρτασα μὲ τὴν τσοκαριά, εἶπεν ἡ Ζαμφώ, δὲν ἔχω

«Ελα καλέ, ξεφώνισε η Προσφυρία. "Άνοιξε τοσι κεφτέδες, φέρε το τυρί. Πάρτε να φάτε, πού θά σναχιστώ μ' τόσο μικροπρόμακα !

Καί κάθισε κι' έτρωγε μ' όρεξι για να δώση κουράγιο και στην πληγωμένη συμπεθέρα.

Σκουφώθηκε μ' ένα τοσιμπέρι, έσπασε μ' έσπαστο ψωμί.

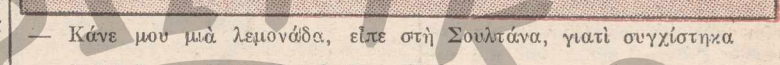
Εἶπα καλὲ, ἐξήκωνσε ἡ
Ποροφάρμα. Ἀνοίξε τοὺς κεφά-
λους ἐξέρε το τὸ πῦρ. Πότῃ
θαῖς, ποῦ θά συχίστῃ με τόσο
μικροπρόδιατα ἴ.

Καὶ κἀκόνσε μ' ἔβρωγε με
δουεῖ γιὰ νὰ δώσῃ κουράγιον
καὶ σπῆν πληγωμένη συμπε-
θέρα.

Σκουφώθηκε μ' ἕνα τοσιμπέ-
ρι ἄσπρο με πεταλλάκια καὶ
ἀφού φόρεσε τὰ ρούχα της,
σκεπαστίστηκε μ' ἕνα υποδακί-
νιον, ἀπὸ τὸ κεφάλι.

— Πάω ἀπὸ πῦρ, ἴτε, καὶ
κοντεύει νὰ θραυδάσει.

Ἦταν πέντε ἡ ὥρα καὶ ὁ ἡ-
λῖος ἐλαμπε ὀλόχρυσον στὸ

στη Σουλτάνα, γιατί συγχύστηκα
δρόμο.

—Δέν έρχεσαι από τὸ σπίτι,
γὰ σὲ περιποιηθούμε λιγάκι ;
εἶπεν ἡ Σουλτάνα στὴ Ζαμφοῦ.

—“Οχι, ὄχι, εὐχαριστῶ, ἀ-
πάντησε κακιωμένη ἡ Ζαμφοῦ,
ἀρέστα μὲ περιποιηθήκατε.

Κι' ἔπιασε τὸ πρησμένο τῆς
καρδιάς.

—Δὲν ἔρχεσαι ἀπὸ τοῦ σπιτί, γὰρ σὲ περιποιθοῦμεν ὡς υἱάκι; εἶπεν ἡ Σουλτάνα στὴ Ζαφωά.
—Ὁχι, ὄχι, ἐμὰς τὸν, ἀπάντησε κακιωμένη ἡ Ζαφωά, εἰς αὐτὴν μὲν περιποιθήκατε.
—Τί πάσας τοὺς προηγουμένους τοῦ κοῦτολο.
—Ἀποκατήρτισεν τίς δύο γυναικὲς κ' ἔφυγεν γὰρ τὴ Νέα Σμύρνη.
—Ἡ Προσφύρα δὲν ἀνέειρε τοὺς αἰσῶτα τῆς γὰρ σὺν ἡμῶν. «Ὅταν ἐβόρσας σπῆτι, ἐσεκουφῶνθ' ἡ γὰρ γὰρ στεγνύνει καὶ ἐκπλῶσεν στὸν κοναπὲ.

[illegible]

—Κάνε μου μία λεμονάδα, είπες στη Σουλτάνα, γιατί συ-
γιστάω να 'βρεις τη λαλή και
να περάσεις τη γαλή σου.
—Ήπια τη λεμονάδα και στά-
θηκε μπροστά στον καθρέφτη
να γευτείται. Μόλις άντικρυσε
τον εαυτό της είπες: «Αντί να
έβγαλε τις φανέλες:»
—Άγρυ γαλή! Καλέ ταίρια
μου τότε να με κάνω στον πα-
λάτιό σου ή θάθεσθαι! Μερή,
Σουλτάνα, δέ τα μαλλά μου,
χαθούσινα, καλέ χαθούσινα
κόκκινα! Ήσθι σφοδρά! Θά
γελώσιν κ' οι σκύλοι του σκα-
ποκιού ματρώ μου. Ανάβει
σε Ζωαφώ κι εσύ κ' η μογιά!

μισό τόγυε να νά μέ κνήν σ'άν πα-
 λήατο σ'ή άδέσφωβή ! Μωρή,
 Σουλτάνα, δέ τά μαλλάία μοι
 χαλούσται, καλέ χαλούσται
 κόκκινα ! Ήδω σ'υφορά ! Ήα
 γελούς κ' σ' σκύλοι, πού σο-
 κακιού ματζί μου. Άνάθεμα
 σε Ζαρμωή κ' έστ' κ' ή πτογιά
 πού μου προμηθέυεις. Γι' αυτό
 πήγυε ή πανουκλαμένη πριν
 τά δώ.

Κ' άφωδ έβρισε ώρες τήν
 συμπεθέρα, τήν, σκούπισε τά
 μάτια της κ' είπε στην κόρη
 της:

πού μας προμήθευες. Γι' αυτό ήφυνε η πανοικλιασμένη πριν τὰ δώ.

Κι' ἄφωτο ἔβρισε ὄρες τὴν συμπεθέρα. τῆς, σκόουπισε τὰ μάτια της κ' εἶπε στὴν κόρη τῆς:

— Ἀύριο πάλι λούσιμο, κ' ἡ παλιά μου τέχνη κόσκινο! Ὅχι καινούργιες μπογιές πιά! Στὴ γειά τοι νὰ τὸ ἔρῃ τὸ ἄδικο ἡ ὠλοοζαμῶ.

ΣΥΛΒΙΟΣ

ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ Κ. ΖΟΖΕΦ ΚΕΣΣΕΛ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥ.

ΜΕΝΩΝ.—Η σκηνή του γυναικείου χωριού του Πάρισιού Πέτρου Σεβέρν, η ώρα που τα νεύματα Σεβέρν, που ως τώρα λάτρευε τον άνδρα της και ήταν λούσιον τμήας και άνηκε γυναικάς, ξαπνάν, έπειτα από μια βαρεία άρρωστική, μόλις άνέστησε, χαμνίστηκε από μια έπληθυσ άκαταύστη να γυναικείων άνοιχτων πόθων και χαράς άδυνα. Τό κτήνος, που κοιμώταν μέσα της, είχε με μιάς ξυμνήσει. Έτσι η Σεβέρν, παρανοήσιμη από τό δούτερό αυτό έγώ της, ζωός και η ίδια να καταλάθει τί κάνει, πηγαίνει σ' ένα ύπνο σπύ, τον κύριο 'Α. δόλο. Την χωννεί όμως τόσος άποτροπισμός, για τό φοβή της παρανοήσιμης, άστε άπονοσάει να η σκηνή από σπύ της Μαντάμ 'Αναί. 'Αλλά τό έγκυλο πάθος της την σπρωχνει από πάλι πός την άμαρτία. Έτσι μετά μια δούδα άπληθύνει πάλι στής Μαντάμ 'Αναί. Καί τότ'άρα δούδετα δ'ολόνα και πάλι μέσο τόν δούτο. Έν τούτοις τόν άνδρα της έξάκολουθε να τόν αγαπά.

5ον

Ταυτόχρονα η Σεβέρν ένοιωσε ότι άγασσους άκόμη πίο πολύ τόν άνδρα της. Την άγνόητα και τά νεύματα, που την σπύλιναν άλλοτε (τότ'άρα νόμικε πώς είχε με μιάς γεροσπί), η Σεβέρν νόμικε πώς τά ξανά έβρισκε στόν άνδρα της, σ' αυτόν που έξάκολουθους να είνε άγνός και νέος. Καί όσο πίο πολύ άγασσους τόν Πέτρο η Σεβέρν, τόσο περισσότερο άπ' έφ'ερε πού τόν έβλεπε να ύποφέρει έξ αίτίας της.

Τό τραγικό αυτό άδιέξοδο η Σεβέρν προσπαθους να τό εσχάσει στήν όδο Βιρέν... Μόλις περνούσε τό κατάφλι της μαντάμ 'Αναί, χωνόταν από την σκνέψ της ή εικόνα τού Πέτρου. Καί άκριβώς για να λημονή την άγασή της πός τόν σούζω γής, την άγάπη αυτή πού τόσο τότ'άρα την τυραννους, κατέφυνε η Σεβέρν δυ πέρνιον τρεις φορές την βροιάδ. άλλά κάθε μέρα στο σπύ της μαντάμ 'Αναί.

Τι καθημερινή προσφορά τού κορμιού της τής προκομους όλοένα και πίο βοθεία άπ'έχουσα, όλοένα και πίο μεγάλ'ό ψυχικό κάματο. 'Όταν πάλι έθγαίνε από τόν βούδο της μαντάμ 'Αναί, έβγαίνε για να βρή τό σπύ της τόν άνδρα της γεμάτον άγωνία, έπειδή δεν κατόρθωνε να έξιγνίσσ'αυτή πού όφειλετο ή τόσο περιέργη αυτή μεταβολή τού χαρακτήρα της. Έτσι τό ήτικό της Σεβέρν έπαθε σ'αυτά σ'αυτά π'οια κατέστρεψ, άστε συχνά άναρωτιώταν, καθώς φεύγοντας από της μαντάμ 'Αναί, περπατους πλάι στόν Σηκουάνα, άν δεν θα ήταν προτιμότερο να πνίξη την δυστυχία της μέσα σ'αυτά μούρα, βρομικά και κρύα νερά τού ποταμού 'Εβλεπε ότι τό φοβερό της παραστρόχημα δεν της είχε δώσει καμμία πραγματική χαρά

Κι όμως, ήρθε ή ήμέρα πού

για πρώτη φορά αισθάνθηκε την χαρά αυτή η Σεβέρν. Πραγματικά ένα βράδυ, την ώρα που για μια ακόμη φορά άπογοητευμένη και κουρασμένη έτοιμαζόταν ν' άπογοητευτή την μαμάμ 'Αναί, άκουσε να χτυπά τό κουδούνι της πόρτας. Η ίδια ή μαντάμ 'Αναί άνοιξε κι άσαν σ'ε λίγο φώναξε την Σεβέρν, την Ματθίλδη και την Σαρλότ στό σαλόνι, από τό ύφος της κατάλαθαν και οι τρεις ότι ήταν δυσχερής άπό την έπισκεψη πού είχε δεχθεί. Καί πράγματι, οι έδ'ό άνδρες πού έβδαν οι τρεις κοπέλες πού σ'αλόνι δεν έένειναν καμμία έμπιστοσύνη. 'Ο ένας τους φαίνόταν μεθυμένος. 'Ηταν ντυμένοι με μπλούζες, σάν έκείνες πού φορούν οι εργάτες της αγοράς. Είχαν καθήκον μπρός σ' ένα τραπέζι, είχαν παραγγείλει μια μπουκάλα ρουμι και την άδειάζαν πίνοντας τό ένα ποτήρι πάνω σ' άλλο.

Η μαντάμ 'Αναί πλησίασε την Σεβέρν για μια στιγμή και της ψιθύρισε : —Κυτάξτε να μην πείτε κανένα άσχημο λόγο στόν κύριο 'Ιππόλυτο.

Και με τά λόγια αυτά της έβειξε τόν ένα από τους δυ άνδρες, πού είχε άνόστημα πραγματικού γίγαντος. —Ποιός είνε αυτός ; ρώτησε ή Σεβέρν, περισσότερο περιέργη, παρά άνησυχη. —Δέν είνε τώρα ή ώρα κατάλληλη για έξηγήσεις, άπάντησε ταρταρώνει ή μαντάμ 'Αναί. Σας συνιστά μόνον να τού μιλήσετε φρόνιμα, γιατί ό θυμός του είνε τρομερός.

Και χωρίς να προσθέτι τίποτε άλλο σ'αυτά αίνιγματικά αυτά λόγια της, ή μαντάμ 'Αναί έπροχώρησε για να χαιρετήσει τούς δυ έπισκέπτες.

Τότε ή Σεβέρν έστράφη πός την Ματθίλδη για να ζητήση απ' αυτήν πληροφορίες.

—Σύ δεν τόν ξέρεις ; την ρώτησε. —Ούτε κι' εγώ ξέρω άκριβώς τί άνθρωπος είνε, μ'όρισε ή Ματθίλδη. —Έχει πολλά χρώματα. —'Αστεινέσαι, φαίνεται, ελπίς γελοάνης ειρωνικά ή Σαρλότ, πού άκουσε την έρώτησι της Σεβέρν. Αυτός δεν πληρώνει ποτέ.

—Τότε λοιπόν ; —'Ότι όφειλε τό πληρώνει ή μαντάμ 'Αναί, έξηγήσε ή Σαρλότ. 'Εμείς νομίζαμε στήν άρχή ότι ήταν έρωμένος της. Αυτό όμως δεν είνε σωστό. Έμένα μου φαίνεται ότι κάποτε θα την είχε φιλενάδα και από τότε την εκδιάζει. Πάντως είμαστε τυχερές, γιατί έρχεται πάλι σ'αυτήν. Μια ή δυ φορές τό χρόνο. Άν έρχόταν συχνότερα, εγώ δεν θα μπορούσα να μείνω έδω μέσα.

—Ούτε κι' εγώ, προσέθεσε ή Ματθίλδη, με φωνή πού πρόοιδε πραγματικό φόβο. —Μά είνε τόσο βάρσος της, ρώτησε ή Σεβέρν.

—Δέν μπορεί κανείς να τό πη αυτό, άπάντησε ή Σαρλότ. 'Αλλά ή όλη του έμφάνισις είνε τόσο κτηνώδης, πού και μόνον να σ'ε πληρώσει κυριεύσει από ρύγος, από πανικό, από τρόμο.

Τώρα ή Σεβέρν πρόσέξε, καλλιέργη τόν περιήγον αυτό έπισκέπτη. Καί πράγματι είδε ότι ό 'Ιππόλυτος ήταν ένας άξέστος όγκος πού δεν είχε τίποτε τό ανθρώπινο ή εκφρασις τού προσώπου του. Τά χαρακτηριστικά του είχαν την ακίνησια

και την άπάθεια τού κτήνους, ενώ οι μάσλες του φαίνους να έχουν τόση δύναμη, σάν να ήταν ικανές να σπύσουν άσ'αυτήν. Έν τούτοις τό βλέμμα τού Κικκλινος ήταν ήρεμο και την στιγμή αυτή θα μπορούσε να πη κανείς ότι είχε άκακή τελείως έκφρασι. Κι όμως ή Σεβέρν αισθάνθηκε τόν φόβο να την πνίξη τόν λαϊμό, καθώς άντίκρυσε τόν τερατοιορφή γίγαντα. 'Ηταν δέ ό φόβος της τόσος, ώστε της ήταν αδύνατον ν' άποσπύσει τά βλέμματα της από τόν άνθρωπο αυτόν, πού είχε σηκωθεί όρθιος, στέκταν ακίνητος σάν όγκόλιθος και δεν έκανε λέξη. Η σιωπή αυτή τον έκανε πίο τρομερό.

Καμμία από τις κοπέλες για ώρα πολλή δεν τόλμούσε να μιλήση. 'Επ'ί τέλους ή Σαρλότ σπ'ηρε θάρρος και ρώτησε μ' ένα ψευτικό γέλιο. —Τι γίνεθε, κύριε 'Ιππόλυτε ; Καίρ'ό είχαμε να σας δούμε.

Τό γίγας δέν άπάντησε καθόλου, άλλά άμυλητος έφερε τό ταίγιορό του και πνίγνιζε σ'αυτήν του και τρώξής δυό-τρεις θαθείες ρουφιζιές.

—Δέν κάθεθε; τού πρότεινε ή Ματθίλδη, πού έπίσης φαίνόταν να στενοχωρηται και να φοβάται την έπίμονη σιωπή τού 'Ιππόλυτου.

Ο γίγας, άντί για όποιάδηποτε άπάντησι, της έγνεψε να πλησιάση για να τόν βοηθήση να βγάλη τόν πανωφόρι του. Φαίνεται όμως ότι ή ζέση του έπικρατούσε μέσα στό σαλόνι, τού έβγαλε τόν πανωφόρι τού κατόπι μόνος του πέτεξε και τό σασκάκι του. Τότε φωνήκανε τά μπράτσα του, γιατί φορούσε πούκαμιο χωρίς μανίκια, μπράτσα με μύς θηριώδεις.

Έπ'ί τέλους, αφού έαπλώθηκε σ'ε μια πολυθρόνα, ό κ. 'Ιππόλυτος άπεφάσισε να μιλήση. —'Απόψε σας έφερα και κάποιον άλλον μαζί μου, είνε μια μιά φωνή βαρεία και προφύροντας τις λέξεις μια - μια. Είναι ό φίλος μου.

Ο τόνος πού έβδωσε στις τελευταίες τρεις λέξεις του ήταν τόσο έπίσημος, σάν να ήθελε να τονήσει ότι ό άνθρωπος πού χαρακτηρίζε ως φίλο του ήταν τό πολυτιμότερο πού είχε στόν κόσμο.

Και τότε ή Σεβέρν έστρεψε τό βλέμμα της πός τόν νέο πού στέκοταν λίγο πίο πίσω από τόν 'Ιππόλυτο, σάν να ήταν ή σκιά του. Παρετήρησεν ότι τά μάτια του ήταν πολύ φωτεινά και βυθισμένα θαθεία μέσα σ'αυτά κογγες και ότι τά βλέμματα του τά είχαν έπίμονα καρφωμένα επάνω της. 'Αλλά τότε ή προσοχή της εστράφη και πάλι πός τόν κολοσσό, πού είχε άποφασίσει να ξαναμιλήση.

Πράγματι ό 'Ιππόλυτος, όρθιος καθώς ήταν, φώνεζε : —'Απόψε βιάζομαι. Δέν έχω καιρό για να σας προσφέρω με τα πητά κάπ. Θά σας κεράσουμε μια άλλη μέρα.

Κατόπι γύρισε πός την Σεβέρν και της είπε :

—Για πληρώσει σ'ε, ή καινούργια. 'Η Σεβέρν έκανε ένα - δυό βήματα για να πάη κοντά του. Έξαφνα όμως την σταμάτησε ή μακροσυρτή, αλλά θερμή φωνή τού νεαρού φίλου του 'Ιππόλυτου, πού έπιασε τόν γίγαντα από τό μπράτσο και τού είπε :

—'Αφ'ησέ την, 'Ιππόλυτε, για

του, ό φίλος του δέν φάνηκε καθόλου να αισθάνθηκε τό βαρύ σάν μολόβι χέρι τού γίγαντος.

—Μ' άρέσεις, σου λέω, έπα-νέλαβε έξάφνα ό νέος, με σφιγμένα τά δόντια. 'Η Σεβέρν κατάλαβε ότι δέν είχε καμμία πρόθεσι να της κάμη κοπιλέμενα κατάλαβε ότι μ' αυτά πού της έλεγε νόμιζε ότι της έκανε και χάρι και άπορούσε πώς αυτή δέν τό άνεγνώριζε. Τότε εκείνη τού προσέφερε τό στόμα της. 'Ο νέος της φίλησε με πάθος, πού όμως φαίνόταν να κρύβη και κάποιον ύπολογισμό...

Για πρώτη φορά σ'η ζωή της ή Σεβέρν ένοιωσε τό έρωτικό πάθος να την συγκλονίζει με τόση δύναμη. Για πρώτη φορά αισθάνθηκε άπόλυτη την ικανοποίησι της άγάπης.

Ο νέος άναψε ένα σιγαρέτο, πού τό έβγαλε από μια πολυτιμή σιγαροθήκη, και την ρώτησε :

—Πώς σ'ε λένε ; —'Ωραία της ήμέρας. —Τό άλλο σου όνομα ; —Αυτό είνε όλο ι.

Έκείνος σούφρασε τά χείλη του άδιόφορα και ειρωνικά. —Μήπως με νομίζεις πώς είμαι άστυνομικός ; της είπε.

—Καί πού είνε τό δικό σου όνομα ; ρώτησε ή Σεβέρν, πού εύχαριστηται να μιλά στόν ένικό σ' έναν τελείως άγνώστον της άνδρα.

—Δέν άκούσες πώς με φώναζε ό 'Ιππόλυτος ; Με λένε Μαρσέλ... Έχω όμως και ένα

πρόστυμα ό Μαρσέλ. Καί συνεχίσεν στόν ίδιο τόνο : Έννοείς ότι τόν πληρώσει με μιά...

Δέν συνεπλήρωσε τί φράσι του και ή Σεβέρν πού ήταν γα' αυτό εύχυνόμην. Έγχε κατάλαβε ότι ό Μαρσέλ έκείνος πού τόν χτύπησε τόν είχε εκκαίει. Ένα ρίγος άσπασίς ένοιωσε να την κυριεύ. Έν τούτοις τώρα αισθάνθηκε άκόμη πίο πολύ να την γοητεύη ό φοβερός αυτός άνθρωπος.

Ο Μαρσέλ έτοιμάστηκε να φύγη. —Πόσο γρήγορα ; τόν ρώτησε ή Σεβέρν άσθελά της.

—Ναί, άπάντησε εκείνος ψυχρά. Κάποιος φίλος... Έξαφνα διέκοψε τί φράσι του, έβγαλε για μερικάς στιγμές συλλογισμένους και κατόπι προσέθεσε θυμωμένος :

—Αυτό μάς έλειπε τώρα, να σου δώσω και έξηγήσεις... Καί μ' αυτά τά λόγια άνοιξε την πόρτα και κατέβηκε σ'ε σκολοπάτια γρήγορα, χωρίς ν' άδειώσει την Σεβέρν ούτε μ' ένα βλέμμα...

Την άλλη μέρα όμως ξαναγύρισε. Η Σεβέρν δέν είχε άδελφή άκόμη και τόν ύποδότηχ'αυτή ή Σαρλότ και ή Ματθίλδη.

Μή με σκοτίζετε, τούς είπε άπόστομα. 'Αφήστε με ήσυχο. Έγώ ήρθα μόνον για την ώραία της ήμέρας.

Με τά λόγια αυτά κάθισε στό σαλονάκι της μαντάμ 'Αναί και περίμενε όποιοδήποτε κακό, χωρίς καν να δείχνη ότι έχει συναισθήσι τού χρόνου. Κυτάξτε άσπρημένος, δέν έλεγε λέξη και έδινε την έντύπωση σάν να είχε τό μυαλό του τελείως σταματήσει.

Ο θορύβος όμως τών βημάτων της Σεβέρν, πού έφθανε, τόν έκανε να τινάξη άμέσως όρθιος. Έκείνη προχώρησε χαρούμενη για να τόν χαιρετήσει. Αυτός όμως την σταμάτησε με μια βάνουση χειρονομία και της είπε :

—Έπ'ί τέλους ήρθε ι.

—Δέν είνε δικό μου λάθος πού άργησα.

Ο Μαρσέλ σήκωσε τούς ώμους του, σάν να ήθελε τώρα με την προσποιητή αυτή άδιαφορία να κρύβη την άσχημοσύνη του για την πολυώρα άνημονή.

(Η συνέχεια στό προσέχες)

—Καλή διασκέδασι, Μαρσέλ. Έχεις δίκιο. Η μικρή είνε πολύ νέα για μένα. 'Ο 'Ιππόλυτος όμως ήταν έκείνος πού με τις ήράκλειες δυνάμεις του και με την τόσο πρωτόγονη και βάρσραχη έξωτερική του έμφάνισι προσέβηκε περισσότερο την Σεβέρν, μ' όλο τόν φόβο πού της έένεινε. Γι' αυτό από την άλλαγή αυτή μάλλον δυσχερήςτηκε.

Ο σύντροφος τού 'Ιππόλυτου μόλις μπήκαν στό δωμάτιό της της είπε :

—Πρέπει να μου άρέσει πάρα πολύ για ν' άποφασίσω να σ'ε πάρω από τόν φίλο μου. Μιά τέτοια φράσι συνήθως ένε γ' άποτέλεσμα να χάση ή Σεβέρν κάθε αισθησιακή διάθεσι. Γιατί εκείνον πού αυτή έπιθυμούσε ήταν ή σιωπή ή βιασύνη, ό βάνουσι τ'όποιο. Έν τούτοις κατάληκτη τώρα διεπίστανε ότι τά λόγια αυτά τού νέου δέν έσθυσαν μέσα της τόν πόθο. Παρατήρησε λοιπόν καλλιτερα τόν άνθρωπο πός τόν όποιον την είχε προσχωρήσει ό 'Ιππόλυτος. Είθε τότε ότι τά μαλλιά του ήταν κατ'αμμου-

—Πώς σ'ε λέν ; ρώτησε ή Σεβέρν. —Τ' όνομά μου είνε Μαρσέλ, άπάντησε ό νέος. Οι φίλοι μου όμως μου έχουν βγάλει παρατσώκ'α. Με λέν 'εχρηματοστάλ'α

ρα και γυναικωτέρα, είδεν ότι φορούσε κάτω από την μπλούζα του καλοκομμένο κουτσούμι, είδε ότι στόν δείκτη τού άριστερού του χειρός έλαμπε ένα διαγυλισμ'ό μ' ένα μεγάλο διαμάντι. Όλα αυτά της φαίναν ύποπτα, όπως ύποπτα της φάνηκαν και τά τόσο ζωηρά μάτια του, μάτια πού κύτταξαν άνήσυχα και είχαν έκφρασι τόσος σκληρή και άκαμψη. Τώρα ή Σεβέρν θυμήθηκε ότι όταν ό 'Ιππόλυτος πρ'ό όλίγου τόν χτύπησε φιλικά στόν ώμο

—Πώς σ'ε λέν ; ρώτησε ή Σεβέρν. —Τ' όνομά μου είνε Μαρσέλ, άπάντησε ό νέος. Οι φίλοι μου όμως μου έχουν βγάλει παρατσώκ'α. Με λέν 'εχρηματοστάλ'α

ρα και γυναικωτέρα, είδεν ότι φορούσε κάτω από την μπλούζα του καλοκομμένο κουτσούμι, είδε ότι στόν δείκτη τού άριστερού του χειρός έλαμπε ένα διαγυλισμ'ό μ' ένα μεγάλο διαμάντι. Όλα αυτά της φαίναν ύποπτα, όπως ύποπτα της φάνηκαν και τά τόσο ζωηρά μάτια του, μάτια πού κύτταξαν άνήσυχα και είχαν έκφρασι τόσος σκληρή και άκαμψη. Τώρα ή Σεβέρν θυμήθηκε ότι όταν ό 'Ιππόλυτος πρ'ό όλίγου τόν χτύπησε φιλικά στόν ώμο

—Πώς σ'ε λέν ; ρώτησε ή Σεβέρν. —Τ' όνομά μου είνε Μαρσέλ, άπάντησε ό νέος. Οι φίλοι μου όμως μου έχουν βγάλει παρατσώκ'α. Με λέν 'εχρηματοστάλ'α

—Πώς σ'ε λέν ; ρώτησε ή Σεβέρν. —Τ' όνομά μου είνε Μαρσέλ, άπάντησε ό νέος. Οι φίλοι μου όμως μου έχουν βγάλει παρατσώκ'α. Με λέν 'εχρηματοστάλ'α

—Πώς σ'ε λέν ; ρώτησε ή Σεβέρν. —Τ' όνομά μου είνε Μαρσέλ, άπάντησε ό νέος. Οι φίλοι μου όμως μου έχουν βγάλει παρατσώκ'α. Με λέν 'εχρηματοστάλ'α

ΡΕΕ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΗ ΚΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ : Σωκράτους 43
(Μέγαρον Έταιρ. Έλλην. Τύπου, Β'. όροφος, 'Αριθ. Γραφ. 6-12). Τηλ. 55.211

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ :
ΧΡΗΣΤΟΣ ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ
(Χεύδεν 10)

ΕΠΙ ΤΗΣ ΥΛΗΣ :
ΓΙΩΡΓΟΣ ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟΣ ΔΙΕΥ.
ΘΥΝΤΗΣ :
Γ. ΚΟΠΑΚΑΚΗΣ
(Πατρών 18)

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ
Έτησία έσωτερ. Δρχ. 250
Έτήσιον » » 125
Έτησία έξωτερ. Λίραι 1.10
» 'Αμερικης Δολ. 6

Τιμή φύλλου Δραχμαί 5

Διευθυντής Τυπογραφείου
ΝΙΚΟΣ ΓΑΒΑΛΛΑΣ
Πριάμου 115 — Καλλιθέα

πρόστυμα ό Μαρσέλ. Καί συνεχίσεν στόν ίδιο τόνο : Έννοείς ότι τόν πληρώσει με μιά...

Δέν συνεπλήρωσε τί φράσι του και ή Σεβέρν πού ήταν γα' αυτό εύχυνόμην. Έγχε κατάλαβε ότι ό Μαρσέλ έκείνος πού τόν χτύπησε τόν είχε εκκαίει. Ένα ρίγος άσπασίς ένοιωσε να την κυριεύ. Έν τούτοις τώρα αισθάνθηκε άκόμη πίο πολύ να την γοητεύη ό φοβερός αυτός άνθρωπος.

Ο Μαρσέλ έτοιμάστηκε να φύγη. —Πόσο γρήγορα ; τόν ρώτησε ή Σεβέρν άσθελά της.

—Ναί, άπάντησε εκείνος ψυχρά. Κάποιος φίλος... Έξαφνα διέκοψε τί φράσι του, έβγαλε για μερικάς στιγμές συλλογισμένους και κατόπι προσέθεσε θυμωμένος :

—Αυτό μάς έλειπε τώρα, να σου δώσω και έξηγήσεις... Καί μ' αυτά τά λόγια άνοιξε την πόρτα και κατέβηκε σ'ε σκολοπάτια γρήγορα, χωρίς ν' άδειώσει την Σεβέρν ούτε μ' ένα βλέμμα...

Την άλλη μέρα όμως ξαναγύρισε. Η Σεβέρν δέν είχε άδελφή άκόμη και τόν ύποδότηχ'αυτή ή Σαρλότ και ή Ματθίλδη.

Μή με σκοτίζετε, τούς είπε άπόστομα. 'Αφήστε με ήσυχο. Έγώ ήρθα μόνον για την ώραία της ήμέρας.

Με τά λόγια αυτά κάθισε στό σαλονάκι της μαντάμ 'Αναί και περίμενε όποιοδήποτε κακό, χωρίς καν να δείχνη ότι έχει συναισθήσι τού χρόνου. Κυτάξτε άσπρημένος, δέν έλεγε λέξη και έδινε την έντύπωση σάν να είχε τό μυαλό του τελείως σταματήσει.

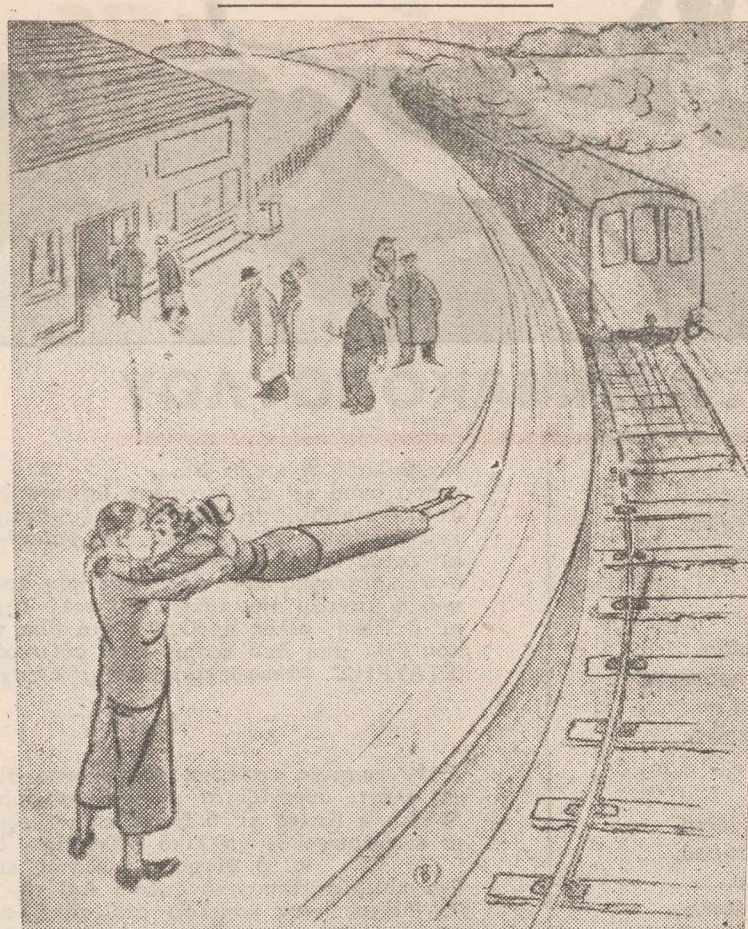
Ο θορύβος όμως τών βημάτων της Σεβέρν, πού έφθανε, τόν έκανε να τινάξη άμέσως όρθιος. Έκείνη προχώρησε χαρούμενη για να τόν χαιρετήσει. Αυτός όμως την σταμάτησε με μια βάνουση χειρονομία και της είπε :

—Έπ'ί τέλους ήρθε ι.

—Δέν είνε δικό μου λάθος πού άργησα. Ο Μαρσέλ σήκωσε τούς ώμους του, σάν να ήθελε τώρα με την προσποιητή αυτή άδιαφορία να κρύβη την άσχημοσύνη του για την πολυώρα άνημονή.

(Η συνέχεια στό προσέχες)

ΠΟΛΥ ΑΡΓΑ...

—'Όχι άλλο φιλά, άγάθι μου, γιατί θα φάγη τό τρένο...

Κάθε γυναίκα είναι
ωραιότερη όταν γελά

άλλά πρέπει με τό γέλιο να παρουσιάζεται μια θαυμαστή σειρά από δόντια λευκά, σάν μαργαριτάρια. Αυτό μπορείτε να τό επιτύχετε και σεις, εάν μεταχειρισθ'ε μόνον μερικάς ήμέρες οδοντοπάστα Χλωροδόντ δια να ξαναπάρουν τά δόντια σας την λαμπρή τους λάμψη.

Οδοντοπάστα
Χλωροδόντ

(Η συνέχεια στό προσέχες)

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

ΜΙΑ ΚΥΡΙΑ ΣΤΟ ΚΑΖΙΝΟ

(Συνέχεια δι της 3ης σελίδας)

ούτε κλαίς!... Ούτε φαίνεται να συγκινήσει καθόλου. Τόσο άπλό, τό θεωρείς, λοιπόν τό πράγμα!... Ξέρεις τί θα πη κατεστραμένοι; Μά πάς!... Πώς έγινε αυτό;

— Δέν ξέρω, άπάντησε εκείνη. 'Εσ'ό μ' έμαθες να παίζω, θυμάσαι;

— Ναί... Νά παίξεις λίγο πόκερ, για να περνάμε την ώρα στο σπύ, όταν έχουμε καλεσμένους.

— Αυτή ήταν ή κακή άρχή. Φαίνεται πώς είχα τό χαρτοπαικτικό ένστικτο μέσα μου. Τώρα πού έλειπες ήρθα ένα βράδυ έδω με συντροφιά κι' έπαιξα. Τό πρώτο βράδυ κέρδισα. 'Ηρθα και δεύτερο κι' έγασσα. Ξαναήρθα. 'Όσο ξανορχόμουνε τόσο έχανα. Κι' άσσο έχανα τόσο ξαναρχόμουνε. Με την έπιθυμία πάντα να κερδίσω. Έτσι έφτασα στο σημείο να χάσω πιά την συναισθήσι τού εαυτού μου και να μη ξέρω τί κάνω. 'Εγιναν μιά λιγάδες βραχιές.

— Σας παρακαλώ... Δέν ύπάρκει λόγος για ένα τόσο άστυίο πράγμα, μέσα σ'η συμφορής σου.

— Δέν πρόκειται γ' αυτό. Η γυναίκα μου, μ' άφησε ένα σημείομα και μ'ό γράφει να έρθ'ό άποσπύποτε και με κάθε θυσία δέκα χιλιάδες δραχιές και να σας τις δώσω. Καί τις τελευταίες έπιθυμίες έδ'ος νεκρού πρέπει να τις σεβώμεθα...

—'Όριστε... Μεσολάβησε λίγη σιωπή. 'Επειτα εκείνος είπε :

— Πηγαίνω να κανονίσω τόν λογαριασμό τού ξενοδοχείου κι' έρχομαι να φύγουμε. Κι' έπειτα θά ιδώμε τί θα κάνουμε...

Άκουσα την πόρτα πού άνοιγε, έθήματα στο διάδρομο κι' έπειτα, για λίγη ώρα, τίς χαρές την χρηματική άποζημίωσι, πού λερόναι τόσες έρωτικές ιστορίες.

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

ΤΟΥ Κ. Γ. ΑΣΗΜΑΚΟΠΟΥΛΟΥ

Σκηνοθεσία: Παρισιά μιά κοσμική ταβέρνα,
που είνε μέσ' στὰ κέντρα μας τῶν Ἀθηνῶν ἡ δόξα,
τῶν κοσμικῶν τῶν κύκλων μας ἐφεύρεσις μοντέρνα
τοῦ θαυμαστοῦ αἰῶνος μας ἡ πιδ μεγάλη λόξα.

— I —

Δὲν σερβίρετ' ἐκεῖ μέσα μπακαλιάρος καὶ μαρίδα
κι' ἀπ' τοὺς δευτέρους θὰ εἰσαι ἕνα τέτοιο ἀν' προτιμῆς
τῶς μπιφτέκι ἀπὸ θῶδι—τί εὐγενικιά μερίδα!—
καὶ σὰν θῶδι τὸ πληρώνεις ἐβδομήκοντα δραχμάς.

— II —

Εἶνε ντεμοντέ 'κεῖ μέσα τὸ γκιουβέτσι με σπαγγέτο,
ὅπου στίς παληές ταβέρνες τὸ ἐτρώγαν πρὸ καιροῦ,
ἐκεῖ μέσα γιὰ νὰ ξέρης εἶνε κόντρα τὸ φιλέττο....
καὶ μ' ἐγγλέζικα ψηφία γράφουνε τὸ «πρὸς νεροῦ».

— III —

Ὅταν τύχης ἐκεῖ μέσα, τί ὥραιο περιβάλλον!
'Εὐν εἰς' ἀριστοκράτης πάντα σοῦρχεται κουτί....
Εἶνε ἡ μυρωδιά πρὸ πάντων μεταξὺ τῶν τῶσων ἄλλων,
πού τὴν ὀρεῖ σ' ἀνοίγει...«κρεμμυδιλά καὶ κοτύ».

— IV —

Ἡ ΣΚΗΝΗ μας σὰν ἀρχίζῃ εἶνε θράδ' ἡ ὥρα ἐννῆα
τὴν ταβέρνα πλημμυρίζει ἕνας κόσμος σὶκ κι' ὥραιος
καὶ ἀμίλητος, μονάχος, σκεπτικός σὲ μιά γωνιά,
πού εὐρέθη ἐκεῖ τυχαίως,
ἀπ' τοῦ Ρούφ ἔλκων τὸ γένος ὁ γνωστός ὁ κύρ Σταυρῆς
δέρος, γνήσιος, μπεκρῆς.

Σημείωσις: Κυρίαρχε
στὸ κέντρον ἀπὸ τὴν ἀρχὴ
μὲ τὴ γλυκειά της τὴ φωνή
ἡ μαντεμουαζὲλ Φανή,
ὅπου φωνάζει τὸ γκαρσὸν πάντα μεγαλοφώνως....
ΣΤΑΥΡΗΣ: «Ἀπόψε σίγουρα γι' αὐτὴν θὰ γίνῃ φόνος»!

— V —

Στὸ κέντρον μας μὲ τὴ Φανή κι' ἄλλα κορίτσια εἶνε,
ὅπου πολὺ τὰ ἐκτιμῶν αἱ κοσμικαὶ Ἀθῆναι
καὶ μὲ δυὸ λόγια μοναχὰ σὰς τὰ παρουσισάζομεν
μὲ δίχως νὰ διστάζωμεν:
ΦΑΝΗ: Κορίτσι τρε' σαρμάν...δὲν μοιάζει στὴ μαμά
ΚΙΚΗ: 'Εγεννήθη ἐνῶ ὁ μπαμπᾶς ἔπαιζε μπαγλαμά
ΚΟΚΩ: Μαλλάκια δντοulé... δὲν τρώει τὴ φασουλάδα
ΦΙΦΗ: Ἡ μαμά μονομερίς τὴ θγάζει τὴ μπουγάδα
ΝΙΤΣΑ: Ὁ μπαμπᾶς ἔχει ὠτό, ἄλλοτε εἶχε κάρρον
ΜΑΡΙ: 'Ἐχει ἡ θεία συλλογὴ τῶν πιὸ καλῶν τσοκάρων
ΚΟΥΛΑ: Σ' ἕνα τσαγκάρικο δουλεύει στὴ γωνία
ΣΤΑΥΡΗΣ: «Ἀμὰν μωρὲ παιδιὰ χάλασ' ἡ κοινωνία!».

— VI —

Ἐπίσης διακρίνομεν κυρίους σοδαροὺς
καὶ πλῆθος λίαν κοσμικῶν ὥραιων κυριῶν
πού λύνουν κάθε πρόβλημα σὲ τούτους τοὺς καιροὺς
διὰ τῆς μεθόδου τῶν τριῶν.

Νὰ δηλαδὴ ἡ κυρία Χί....
— πού ὅπου κι' ἀν' ἐπάτησεν ἀφῆσεν ἐποχή —
ἀπόψε συνοδεύεται ἀπὸ τὸ σύζυγό της,
πού ὑποφέρει ὡς κουνενὲς πρὸ χρόνων τὸ ζυγὸ της
κι' ἐκτὸς αὐτοῦ μαζί της
ὁ Φί....σαράφης πρὸ τινος καὶ ἡδὴ τραπεζίτης,
πού ἡ μαντάμ τὴν τσέπη του πολὺ τὴν ἀγαπά,
κι' ὁ Τάκης φίλος πρόθυμος γιὰ ὅλα τὰ λοιπά,
πού ἔχει μὴ ἀπὸ καιρὸ στοῦ σύζυγου τὴ μύτη....
ΣΤΑΥΡΗΣ (ἀποφθεγματικῶς): «Ἐσχόλασε τὸ σπίτι».

— VII —

Στὴν κοσμικὴ ταβέρνα μας ἐτούτῃ δίχως κόπο
τὸ γλέντι συνεχίζεται μ' ἕνα καινούργιο τρόπο....
Μιλᾷ ἡ Καίτη κι' ὁ Ντιντὴς ἐγγλέζικα γι' ἀβάντα,
μ' ἕνα τραγοῦδι γαλλικὸ φαλτσάρει ὁ ντιζέρ
κι' ὁ Φίφης ὁ γνωστός κοζέρ
ἕνα κομμάτι ἰσπανικὸ ζητάει ἀπ' τὴν τζαζ μπάντα.
Ὁ Μίλτος—νέος κομιλφὸ—ἀπὸ τὴ Βλασσαροῦ
μὲ τὸ Ριρὴ γερμανικὰ μιλάει κουτουροῦ,
ἕνα γκαρσὸν ἰταλιστὶ παραγγελίες παίρνει
καὶ ἀγγλιστὶ ὁ κάπελλας τὸν παραγυιὸ του δέρνει
μέσ' ἀπὸ τὴν κουζίνα....
ΣΤΑΥΡΗΣ: «Ἀμὰν μωρὲ παιδιὰ πού εἶνε ἡ Ἀθήνα».

— VIII —

Τώρα τὸ γλέντι ἀναψε καὶ φούντωσε τὸ κέφι
— ἔτο' ἡ ταβέρνα μας γλεντᾷ αὐτὲς τίς ἐποχές —
ἕνος κυρίου ἡ κυρά σὲ κάποιον ἄλλον γνέφει,
ἐνῶ μιλεῖ ὁ κύριος γιὰ κάτι μετοχές....
Ὁ τραπεζίτης τὸ κρασί θρίσκει πῶς ἦταν σπάνιο,
κι' ὅτι λιγάκι ἀν' δὲν πῆς δὲν κάνεις προκοπή....
Τοῦ τραπεζίτη ὁ κύριος Πί...ζητάει ἕνα δάνειο
κι' ἐκείνος τὸ ὑπόσχεται εἰς τὴν κυρία Πί...
Καὶ ἔτσι ἡ διασκέδασις γίνεται ἡ μοντέρνα,
ἐνῶ ὁ Σταυρῆς πού τοὺς κυττᾷ
τὸν ταβερνιάρη ἐρωτᾷ...
— «Ρὲ ταβερνιάρη τράπεζα ἐδῶνα ἡ ταβέρνα»;
Μὲ τούτα σκέπτει' ὁ Σταυρῆς—ὡς νοιώθει ὁ καθεὶς—
νὰ σηκῶθῃ εὐθύς
καὶ τοὺς γλετζέδες πιά αὐτοὺς τῆς γενεᾶς τῆς νέας,
νὰ τοὺς περάσῃ ἐν στόματι μαχαίρας καὶ ρομφαίας
καὶ νὰ τοὺς πῇ στὰ σοβαρά
ἀφοῦ καὶ τοὺς ἐπέτυχε μπροστὰ του μιά φορὰ
— «Ρὲ σεις δὲν τὸ καταλαβαί; —
τί θέλετε μέσ' σ'τὴν ταβέρνα;
ὅπου ἐσχάτως μῆκατε καὶ μοῦ τήνε χαλάτε,
γιὰ δὲν τραβάτε ρὲ ἀστεῖ; —
σὲ κᾶνα ζαχαροπλάστει —
ὅπου σὰς πρέπει μοναχὰ, χαλθᾶδες, νὰ γλεντᾶτε»;
Μὰ προτιμᾷ τὴ σιγὴ
καὶ δίνει τόπο σ'τὴν ὀργὴ
μόνο π' ὅταν σηκώνεται ὁλόρθος, μέσα στ' ἄλλα,
νοιώθει πῶς εἶνε νηστικός σὰν νὰ μὴν ἦπτε στάλα
καὶ λέει μὲ παράπονο στὸν κάπελλα φαρσί:
— Κύρ ταβερνιάρη τὸ κρασί,
ρετσάνα ἦτανε ρὲ σὺ
τοῦ σημερινοῦ αἰῶνος
ἡ μῆπως ἦτανε νερὸ τῆς Λίμνης Μαραθῶνος;
Γ. ΑΣΗΜΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

